ΕΤΟΣ Δ'. ΕΝ ΕΡΜΟΥΠΟΛΕΙ ΤΗΝ 9 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 1875. ΑΡΙΘ. 201.

ΗΑΝΟΠΗ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ
ΠΟΛΙΤΙΚΗ, ΕΜΠΟΡΙΚΗ ΚΑΙ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΚΗ.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑΣ.

Κτησία διὰ μὲν τοὺς ἐνταῦθα κ. κ. συνδρομητὰς δρ. διατ. 12.
Ἑξαμηνία . . . . » » 6.
Διὰ δὲ τοὺς ἐν τῇ λοιπῇ Ἑλλάδι ἑτησία . . δραχ. 14.
Ἑξαμηνία . . . . . » 7.
Διὰ τοὺς ἐν τῇ Τουρκίᾳ ἑτησία . . . . . φράγ. 15.
Διὰ τοὺς ἐν Εὐρώπῃ » 20.

ΤΙΜΗ ΚΑΤΑΧΩΡΗΣΕΩΣ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑΣ.

Διὰ πᾶσαν εἰδοποίησιν μέχρι τῶν 10 στίχ. . . . δρ. 4.
Διὰ τὰ δικαστικὰ ἔγγραφα τὸν στίχον . . . . . λεπ. 20.
Διατριβαὶ γίνονται δεκταὶ εὐσχήμως γεγραμμέναι καὶ μηδαμῶς καθαπτόμεναί τινος βαναύσως ἢ χλευαστικῶς.
Διὰ πᾶσαν διατριβὴν τὸν στίχον . . . . . λεπτ. 40.

«Δεῖ δὲ καὶ τοὺς Νόμους τῆς Πατρίδος καθάπερ τινὰς θεοὺς δευτέρους συντηρεῖν . . . . . κἂν ἢ παραβαίνειν τις αὐτοὺς ἢ γεωυχμεῖν ἐπιχειρῇ, σπουδῇ πάσῃ κωλύειν καὶ πάντα τρόπον ἐναντιοῦσθαι».
(ΙΕΡΟΚΛΗΣ).

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΑΠΑΞ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ.

Ἡ Ἑλληνικὴ ναυτιλία.

[Συνέχεια· ὅρα φύλλον 196.]

Εἰπόντες ὅσα εἴχομεν νὰ εἴπωμεν περὶ τῶν πολιτειακῶν μας πραγμάτων, καὶ διερμηνεύσαντες προσηκόντως τὸ φρόνημα τῆς ἡμετέρας Ἐπαρχίας, ἤτοι ὁποίας ἀλγεινὰς ἐντυπώσεις προὐξένησαν αὐτῇ τό τε πολιτικὸν πραξικόπημα τῆς 30 Νοεμβρίου π. ε. καὶ ἡ καθ' ὅλον σχεδὸν τὸν Δεκέμβριον γενομένη γελοία διακωμῴδησις τοῦ Συντάγματος, ἐπανερχόμεθα ἐπὶ τὴν περὶ Ἑλλ. ναυτιλίας πραγματείαν, ἀφήνοντες τὰ τῆς πολιτείας εἰς τὴν πρόνοιαν τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν σύνεσιν τοῦ Ἡγεμόνος, ἐφ' ὅσον οὐδεὶς ἄλλος ἐκτὸς αὐτοῦ πρόκειται νὰ λύσῃ τὸ πολιτικὸν πρόβλημα, ὅπερ ἡ τόλμη μὲν καὶ ἡ αὐθαιρεσία τῆς Κυβερνήσεώς του προεκάλεσαν, ἡ φιλοπατρία δὲ καὶ τὸ φιλόνομον τῆς ἀντιπολιτεύσεως δυσεπίλυτον κατέστησαν.

Ὡς πέμπτον καὶ τελευταῖον ζήτημα πρὸς [illegible] πτυξιν καὶ ἐμψύχωσιν τῆς Ἑλληνικῆς ναυτιλίας εἴχομεν προτάξῃ τὴν σύσασιν Ναυτικοῦ ἰδιωτικοῦ ταμείου. Ἐάν τις ἀναγνώσῃ μετ' ἐπιστάσεως τὸν κατὰ τὸ 1861 ψηφισθέντα Νόμον περὶ συστάσεως Ναυτικοῦ ἀπομαχικοῦ ταμείου καὶ τὸ πρὸς ἐκτέλεσιν αὐτοῦ ἐκδοθὲν κατὰ τὸ αὐτὸ ἔτος Β. Διάταγμα, δὲν δύναται μὲν νὰ μὴ ἐπαινέσῃ τὴν διὰ τοῦ Νόμου τούτου προσγενομένην εἰς τὸ Ἑλλ. ναυτικὸν φιλανθρωπίαν καὶ εὐεργεσίαν, ἀλλὰ καὶ δὲν θὰ διστάσῃ νὰ ἀποκαλέσῃ ἄστοργον, ἢ ὀρθότερον εἰπεῖν, κερδοσκοπικὸν τὸ νομοθέτημα τοῦτο. Καὶ ἄστοργον μὲν θέλει ἀποκαλέσῃ αὐτὸ Α'. διότι, ἵνα λάβῃ τὴν σύνταξιν ἀνάγκη νὰ ὑπηρετήσῃ εἰκοσιπέντε ἔτη ἐν τῇ θαλάσσῃ, νὰ ἔχῃ δὲ ἡλικίαν ἀνωτέραν τῶν 50 ἐτῶν, καὶ νὰ ἦναι ἀνίκανος πρὸς ναυτικὴν ὑπηρεσίαν. Ὥστε ὁ ἀπὸ τοῦ δεκάτου ἔτους τῆς ἡλικίας του ναυτολογηθεὶς ναυτόπαις ἐργαζόμενος ἐν τῇ θαλάσσῃ μέχρι τοῦ 70 ἔτους, καθὸ ἱκανὸς εἰς πλοῦν, ἐκ δὲ τῶν περιστάσεων μὴ δυνηθεὶς νὰ προαχθῇ καὶ γείνῃ Κυβερνήτης ἢ πλοίαρχος, ὁ τοιοῦτος καί τοι 60 ὅλα ἔτη ἐν τῇ θαλάσσῃ ὑπηρετῶν, διότι δὲν περιέπεσεν εἰς ἀνικανότητα κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο, θέλει μὲν πληρώνῃ κατ' ἔτος 12 δραχμὰς, θὰ λάβῃ δὲ μετὰ ἑξήκοντα ἐτῶν κινδυνώδη καὶ ταλαίπωρον βίον δραχ. 15 κατὰ μῆνα, ἅμα ὅηλ. κατασταθῇ πλέον ἀνίκανος πρὸς πλοῦν. Ἐὰν λοιπὸν ἀνατοκίσῃ τις τὰς καταβολὰς τοῦ ναύτου τούτου ἐπὶ ἑξήκοντα ἔτη θέλει εὕρῃ ὅτι ὁ τοιοῦτος λαμβάνει κατὰ μῆνα ἓν πολλοστημόριον τῶν καταθέσεών του, ἑπομένως ὁ νόμος ὡς ἔχει ἀδικεῖ τὸν θαλάσσιον τοῦτον ἐργάτην, μὴ ὁρίσας καὶ ποσοστόν τι διὰ τὰ μετὰ τὴν λῆξιν τῶν εἰκοσιπέντε ὑπόλοιπα τριάκοντα πέντε ἔτη, κατὰ τὰ ὁποῖα ἐκαρτέρει ὑπηρετῶν, ὡς μὴ δυνάμενος νὰ ἀποστῇ τῆς ὑπηρεσίας καθὸ μὴ περιπεσὼν εἰς ἀνικανότητα. Β'.) διότι, ἵνα λάβῃ τις σύνταξιν πρὶν συμπληρωθῇ ἡ ἀπαιτουμένη εἰκοσιπενταετὴς ὑπηρεσία, ἀνάγκη νὰ πάθῃ ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ καὶ ἕνεκα τῆς ὑπηρεσίας. Πρὸς τοῦτο δὲ ἀπαιτοῦνται τόσαι ἐνδείξεις καὶ τοσαῦται διατυπώσεις, ὥστε μόλις τὸ ἥμισυ τῶν ναυτικῶν τῶν παθόντων ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ δύνανται νὰ τύχωσι τῆς τοιαύτης συντάξεως, καὶ ἀσφαλέστεροι τούτων εἶναι οἱ ἐν τῷ Ὠκεανῷ πνιγόμενοι, καὶ οὗτοι τότε μόνον ὅταν ἔχωσιν, οἱ ἄτυχοι, σύζυγον καὶ τέκνα. Ἄλλως τὸ δικαίωμα τῆς συντάξεως των οὔτε εἰς τοὺς γονεῖς, οὔτε εἰς τὰς ἀδελφὰς ἢ ἀδελφοὺς μεταβαίνει, μόνον δὲ οἱ γονεῖς τῶν ἐν μάχῃ πιπτόντων καὶ ἐκ τραυμάτων μάχης ἀποθνησκόντων λαμβάνουσι σύνταξίν τινα. Ἑπομένως ὅστις θέλει νὰ ἐξασφαλίσῃ ἑαυτῷ σύνταξιν, ἀνάγκη, ἐὰν μὲν ἔχῃ σύζυγον καὶ τέκνα, νὰ παρακαλῇ νὰ πνιγῇ ἐν τῷ Ὠκεανῷ, ἐὰν δὲ μὴ, ἀνάγκη νὰ στρεβλώσῃ ἑκουσίως ἑαυτὸν καὶ οὕτω καταστῇ ἀνίκανος, ἀλλὰ τὴν στρέβλωσιν δέον νὰ ἐπιβάλῃ εἰς ἑαυτὸν ἐν καιρῷ τῆς ὑπηρεσίας, προσέχων μὴ ἐκ ταύτης τῷ ἐπέλθῃ θάνατος, διότι τότε οὐδὲν ὠφεληθήσεται. Εἶναι λοιπὸν δρακόντειος ὁ Νόμος ὡς πρὸς τοῦτο τὸ μέρος, διότι ὤφειλε τοὐλάχιστον νὰ τάξῃ τὴν σύνταξιν τοῦ ἀγάμου ναύτου ὁλόκληρον ὑπὲρ τοῦ πατρὸς καὶ τῆς μητρός του κατὰ πρῶτον λόχον, [illegible] θυγατέρων τῆς πατρικῆς του οἰκογενείας· Γ'.) Δρακόντειος ἐπίσης εἶναι, διότι ἀπαιτεῖ ὁ ναύτης νὰ πληρωθῇ ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ. Ἐὰν ὅμως πνευμονίαι, ἢ πλευρίτιδες ἢ ἄλλαι νόσοι μακροχρόνιοι προσβάλωσιν αὐτὸν καὶ καταστήσωσιν οὕτω ἀνίκανον εἰς ὑπηρεσίαν ἢ καὶ ἐπιφέρωσιν αὐτῷ τὸν θάνατον ἐνῷ νοσηλεύεται εἰς τὸν οἶκόν του ἢ ἔν τινι νοσοκομείῳ, τότε ὁ τοιοῦτος ἀποβάλλει πᾶν δικαίωμα συντάξεως. Ὥστε κατὰ τὴν διάταξιν ταύτην τοῦ νόμου ὁ Ἕλλην ναύτης ἐξερχόμενος εἰς τὴν ξηρὰν ὀφείλει νὰ προσέχῃ μὴ καταπεσών που συντριβῇ, διότι ἀπώλεσε τὸ πρὸς σύνταξιν δικαίωμα, βλέπων δὲ τὸν πατέρα ἢ τὴν μητέρα αὐτοῦ κινδυνεύοντας νὰ γείνωσι παρανάλωμα τοῦ πυρὸς ἢ τὸν ἀδελφὸν καὶ τὴν ἀδελφὴν αὐτοῦ κινδυνεύοντας νὰ πνιγῶσιν ἐν ποταμῷ ἢ φρέατι, νὰ μὴ σπεύδῃ πρὸς σωτηρίαν αὐτῶν, ἀλλὰ ἐνῷ οὗτοι τείνοντες τὰς χεῖρας ζητοῦσι παρ' αὐτοῦ βοήθειαν, αὐτὸς νὰ ἵσταται μὲ τὰς χεῖρας δεδεμένας λέγων εἰς αὐτοὺς, ἐπιθυμῶ νὰ σπεύσω εἰς βοήθειάν σας, ἀλλ' ἐὰν κινδυνεύσω, ἐὰν πάθω καὶ καταστῶ ἀνίκανος εἰς ὑπηρεσίαν θ' ἀπολέσω τὸ πρὸς σύνταξιν δικαίωμά μου, λοιπὸν καῆτε καὶ πνιγῆτε, ἐμὲ ἰσχυρὸς λόγος ἀποτρέπει νὰ σᾶς βοηθήσω!

Εἶναι δὲ ὁ Νόμος κερδοσκοπικὸς, διότι ἐνῷ κατὰ μέσον ὅρον τὸ Ἀπομαχικὸν ταμεῖον τῶν συντάξεων ἐκ μόνων τῶν καταθέσεων τῶν ναυτῶν ἀποταμιεύει κατ' ἔτος 500,000 δραχμῶν, ἐν τούτοις οὐδὲ τὸ πέμπτον τοῦ ποσοῦ τούτου δὲν πληρώνει εἰς ναυτικὰς συντάξεις, ἀφ' οὗ, ὡς ἐξετέθη, ἵνα λάβῃ τις τοιαύτην ὄχι μόνον πρέπει νὰ συμμορφωθῇ πρὸς ἄλλας τόσας διατυπώσεις, ἀλλὰ καὶ νὰ πάθῃ ἢ νὰ ἀποθάνῃ ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ καταλείπων τέκνα καὶ σύζυγον. Ποία δέ τις ἄρα εἶναι ἡ σύνταξις ἣν προσδοκᾷ ὅτι θέλει λάβῃ ὁ διὰ τοσαύτης προνοίας καὶ ἐπιμελείας προσπαθῶν νὰ κριθῇ ταύτης ἄξιος; Κατὰ τὸ ἄρθρον 7 τοῦ περὶ Ναυτικοῦ ἀπομαχικοῦ ταμείου Νόμου, ἂν μὲν ἦναι πλοίαρχος λαμβάνῃ 50 δραχμὰς κατὰ μῆνα, ἂν δὲ Κυβερνήτης 30, ἂν δὲ ναύκληρος, γραμματεὺς ἢ ποδηγὸς 25, ἂν ναύτης, ἁλιεὺς, πορθμεὺς ἢ δύτης 15 καὶ ἂν παῖς 8. Καὶ ταῦτα, ἐνῷ οἱ μὲν πλοίαρχοι καταβάλλουσι 3 δραχμὰς κατὰ μῆνα, οἱ Κυβερνῆται 1,50, οἱ ναύκληροι καὶ γραμματεῖς 1.25, οἱ ναῦται 1, οἱ λεμβοῦχοι, ἁλιεῖς ἢ δῦται 50 λεπτὰ καὶ οἱ ναυτίλοι 20. Καὶ δὲν εἶναι μὲν αἱ καταβολαὶ αὗται μεγάλαι ἴσως ἤθελεν εἴπῃ τις, ἂν ὅμως συλλογισθῇ ὅτι ὁ ἀριθμὸς τῶν Ἑλλήνων ναυτικῶν, τῶν ἁλιέων, δυτῶν καὶ λεμβούχων ὑπερβαίνει τὰς 35 χιλιάδας, ἀμέσως ἀνευρίσκει ὅτι τὸ Ναυτικὸν ἀπομαχικὸν ταμεῖον δύναται νὰ καταστῇ ἐντὸς ὀλίγων ἐτῶν πλουσιώτατον, καὶ εἶναι ἤδη τοιοῦτον, ὡς κεκτημένον περιουσίαν πέντε ἑκατομμυρίων δραχμῶν καὶ ὡς μὴ δαπανῶν τὸ ἥμισυ τῶν τόκων αὐτῶν εἰς τὰς ὑπὸ τοῦ νόμου ἐπιβαλλομένας αὐτῷ ὑποχρεώσεις.

Καὶ ταῦτα μὲν ἐν περιλήψει ἐγράψαμεν οὐχὶ κατ' ἀκριβολογίαν τοὺς ὑπολογισμοὺς ποιούμενοι ἀλλὰ κατὰ προσέγγισιν καὶ ἐφ' ὅσον τοῦτο καθίσταται ἐφικτὸν ἡμῖν. Ἀλλὰ καὶ δὲν δυσαρεστούμεθα ἐὰν ἰδιωτικοῦ ἀπομαχικοῦ ταμείου, καθόσον τοῦτο δὲν δύναται παρὰ νὰ καταστῇ ἡμέραν τινὰ χρήσιμον τῇ Ἑλληνικῇ ναυτιλίᾳ, τὰ μὲν εἰς σύστασιν νεωρίων καὶ κατασκευὴν δεξαμενῶν παρεχόμενον τὸ ναυτικὸν χρῆμα, τὰ δὲ καὶ εἰς σύστασιν ναυτικῆς Τραπέζης. Δύναται δ' ἐπὶ τέλους καὶ ὁ νόμος αὐτὸς τροποποιηθεὶς νὰ καταστῇ εὐεργετικώτερος διὰ τοὺς ναύτας καὶ τοὺς συγγενεῖς αὐτῶν, νὰ χορηγῇ δὲ αὐτοῖς σύνταξιν μηνιαίαν ἀνωτέραν τῆς νῦν τεταγμένης δι' ἑκάστην ναυτικὴν τάξιν, νὰ ὑποβάλῃ δὲ τοὺς ναυτικοὺς καὶ εἰς μείζονας ὑποχρεώσεις καὶ ἰδίως νὰ ὑποχρεώσῃ τὰ πληρώματα νὰ μὴ δραπετεύωσιν ἀπὸ τῶν πλοίων ἀλλὰ νὰ ἐμμένωσιν ἐν αὐτοῖς, ἐφ' ὅσον ἀπειλεῖ αὐτοὺς ἔνθεν μὲν ἡ ἀπώλεια τῶν κεκτημένων δικαιωμάτων, ἔνθεν δὲ καὶ ἐξαναγκάζει αὐτοὺς νὰ ἐργάζωνται ἐν τοῖς ἑλληνικοῖς σκάφεσιν ἡ ἐλπὶς ἀπολήψεως συντάξεως ἀξίας λόγου μετὰ εἰκοσαετῆ τοὐλάχιστον ναυτικὴν ὑπηρεσίαν, καὶ μετὰ ἀποδοχῶν διὰ πᾶν ἔτος, ὑπερβὰν τὸν πρὸς σύνταξιν ἀπαιτούμενον χρόνον. Ὅ,τι ἐκ τούτων γείνῃ ποτὲ, θέλει ἦναι ἓν φιλάνθρωπον ἔργον τῆς Κυβερνήσεως ἐκείνης, ἥτις ἐπιθυμεῖ νὰ χρησιμοποιήσῃ τὸ χρῆμα τοῦ ναυτικοῦ ἀπομαχικοῦ ταμείου, νὰ ὠφελήσῃ τὴν Ἑλληνικὴν ναυτιλίαν, καὶ νὰ ἐξασφαλίσῃ ἐν μέλλον ὁπωσοῦν ἐπαρκὲς διὰ τὸν ταλαίπωρον ναύτην, τοὺς γονεῖς ἢ ἀδελφὰς αὐτοῦ καὶ τὴν σύζυγον καὶ τὰ τέκνα του. Ἐκεῖνο δὲ διὰ τὸ ὁποῖον ὁ λόγος ἔλαβεν ἤδη ἀρχὴν, δὲν ἦτο ὁ σκοπὸς ἁπλῆς μόνον ἐπικρίσεως τοῦ περὶ συστάσεως Ναυτικοῦ ἀπομαχικοῦ ταμείου Νόμου, ἀλλὰ ἡ ἐν συνόψει παράστασις τῶν ὀλίγων ἐλπίδων καὶ τῶν ἀσημάντων ὠφελειῶν, ἃς ὁ Ἕλλην ναύτης μέλλει νὰ ἀπολαύσῃ μετὰ πολυετῆ ἐπίμοχθον καὶ κινδυνώδη βίον, ὅπως πεισθῇ ἐκ τούτων ὅτι ἡ ἐκ τοῦ ταμείου τούτου σύνταξις, καὶ πεντηκοντάδραχμος ἂν ἦναι, μόλις ἀρκέσει αὐτῷ μόνῳ εἰς διατροφὴν, ἀπομάχῳ καταστάντι, πολλῷ δ' ἧττον ἂν αὕτη ἦναι δεκαπεντάδραχμος καὶ ἀναμένωσι νὰ τραφῶσιν ἐκ ταύτης ὅ τε συνταξιοῦχος καὶ ἡ πολυάριθμος τυχὸν οἰκογένεια αὐτοῦ. Τοῦτο δὲ ὅταν καλῶς κατανοήσῃ, τότε ἴσως καταπεισθῇ νὰ βάλῃ εἰς πρᾶξιν ὅ,τι ἡμεῖς σκοποῦμεν νὰ

συμβουλεύσωμεν αὐτῷ, καὶ τὸ ὁποῖον θέλει καταστήσῃ τοῦτον ζωηρότερον, εὐθυμότερον καὶ προθυμότερον εἰς τὸ ἐπίμοχθον ἐπάγγελμά του. Ὅταν δὲ ἐν τῷ Ὠκεανῷ τὸ κῦμα ἀπειλῇ νὰ ἐνταφιάσῃ αὐτὸν εἰς τὰς ἀβύσσους νὰ λυπῆται μὲν διότι τοιοῦτον φοβερὸν τέλος λαμβάνει, νὰ λυπῆται διότι καταλείπῃ ἐν τῇ ξηρᾷ πατέρα, μητέρα, ἀδελφούς, ἀδελφὰς ἢ σύζυγον καὶ ἄνηβα τέκνα, νὰ μὴ θρηνῇ ὅμως αὐτὰ ὡς συναποθνήσκοντα μετ' αὐτοῦ τὴν αὐτὴν ἡμέραν, ἀλλὰ νά τῳ μένῃ τοὐλάχιστον ἡ παρήγορος ἐλπίς, ὅτι ἐκ τῆς ἐργασίας του ἀπεταμίευσε διὰ τούτους μικρὸν ποσόν, ὅπερ ἂν οὐχὶ ἄλλο θέλει τοὐλάχιστον ἐξασφαλίσῃ αὐτοῖς τὸν ἄρτον, ὅπως μὴ καὶ ἡ τούτου στέρησις ἐπαγάγῃ αὐτοῖς τὸν ὀδυνηρὸν ἐκ τῆς πείνης θάνατον.

(Ἀκολουθεῖ.)

Ἱστορικαὶ Ἀναμνήσεις

Ὑπὸ ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΔΡΑΓΟΥΜΗ

Ἐν Ἀθήναις, 1874.

Ἐὰν πρὸ πάσης ἄλλης κρίσεως συγγράμματος ἀπαιτῆται, ὥς τινες νομίζουσιν, ὀλίγα τινὰ περὶ τοῦ συγγραφέως προειπεῖν, ὁ ἐπικρίνων τὸ ἄρτι δημοσιευθὲν σύγγραμα τοῦ Κυρίου Ν. Δραγούμη πάντως ἐστὶν ἀπηλλαγμένος τῆς τοιαύτης ἀνάγκης· διότι οὐ μόνον ἐν τῇ Ἑλλάδι καὶ ἐν πάσῃ τῇ Ἀνατολῇ, ἀλλὰ καὶ παρὰ τοῖς ἐν τῇ ἑσπερίᾳ Εὐρώπῃ περὶ τὰ Ἑλληνικὰ πράγματα καὶ γράμματα σπουδάζουσι, γνωστότατον ὑπάρχει, τίς καὶ ποῖος ὁ συγγραφεὺς τῶν ἱστορικῶν ἀναμνήσεων. Καὶ αὐτὸ δὲ τὸ σύγγραμμα κατὰ μέγα μέρος οὐ νῦν πρῶτον προσφέρεται εἰς ἀνάγνωσιν, πολλῶν αὐτοῦ μερῶν κατὰ καιροὺς δημοσιευθέντων ἐν τῷ περιοδικῷ ἐκείνῳ συγγράμματι, ὅπερ ἐπὶ ὅλα δύο καὶ εἴκοσιν ἔτη ὑπὸ τοῦ Κυρίου Δραγούμη ἐκδιδόμενον ἐδίδασκε καὶ κατέτερπε τὸ πανελλήνιον, καὶ οὗτινος ἡ διακοπὴ, μᾶλλον δ' εἰπεῖν ὁ ἐξ ἀτροφίας θάνατος, πανελλήνιός ἐστι συμφορὰ, εἰ μή τι καὶ συμφορᾶς χεῖρον. Παράδοξόν τι μὰ τὴν ἀλήθειαν πάσχομεν οἱ Ἕλληνες ἡμεῖς περί τε τὴν πολιτείαν καὶ τὴν τῶν γραμμάτων σπουδήν. Φύσει μὲν οὐδεὶς ὑπάρχει λαὸς ὑπὸ τὸν ἥλιον μᾶλλον ἡμῶν φιλογράμματος· ἐν δὲ τοῖς πράγμασι παίζομεν μὲν τῇ πολιτείᾳ τὰ ἄριστα νομοθετοῦντες ἐπὶ τοῦ χάρτου, τὰ κάκιστα πράττομεν ἐν τῇ τῶν νενομοθετημένων ἐκτελέσει· ἐν δὲ τοῖς γράμμασι πολλὰ καὶ μεγάλα καὶ τέλεια ἐπιθυμοῦντες, εἰς ταῦτα εὐθὺς ἀποβλέπομεν, καὶ εἰς ταῦτα δαπανῶμεν ἀφειδῶς, ἀμελοῦντες τῶν στοιχείων ἐκείνων, ἐφ' ὧν ὡς ἐπὶ βάσεων στερεῶν ἐποικοδομούμενα τὰ μεγάλα στερεοποιοῦνται καὶ καροποφοροῦσι προσηκόντως. Τούτου δὴ ἕνεκα πολλὰ καὶ καλὰ περιοδικὰ συγγράμματα κατὰ καιροὺς ἀναφανέντα ἐν Ἀθήναις καὶ ἀλλαχοῦ τῇ φιλοπόνῳ ἐγκαρτερήσει λογίων ἀνδρῶν, ὁποῖα ἦσαν ὁ Εὐρωπαϊκὸς ἐρανιστὴς, ἡ Πανδώρα, ὁ Εὐαγγελικὸς κήρυξ, ὁ Φιλίστωρ, καὶ ἄλλα τοιαῦτα, ἐξέλιπον ἀλλεπάλληλα δι' ἔλλειψιν τροφῆς, εἰς ἄλλα τέλεια δῆθεν καὶ μεγάλα χορηγουμένης, περὶ ὧν ἄλλοι καὶ εἶπον καὶ διατελοῦσι λέγοντες τὰ προσήκοντα· ἡμεῖς δὲ ἴωμεν ἐπὶ τὸ προκείμενον, ἁπλῶς εὐξάμενοι «μὴ δαπανᾶσθαι ἐφ' ἃ μὴ δεῖ, ὅπως μὴ ὀλίγοι ὦμεν ἐφ' ἃ δεῖ.»

Ὅ,τι λέγεται περὶ τῆς ἐλαίας, ὅτι ὁ υἱὸς τρώγει τὸν καρπὸν τοῦ ὑπὸ τοῦ πατρὸς φυτευομένου δένδρου διὰ τὴν βραδέως γινομένην αὔξησιν αὐτοῦ, τοῦτ' αὐτὸ ἀληθεύει καὶ περὶ τῆς ἱστορίας τῆς Ἑλληνικῆς ἐπαναστάσεως λεγόμενον· ὅτι δηλ. ἡ τοὺς μεγάλους ἄνδρας τοῦ ἱεροῦ ἐκείνου ἀγῶνος διαδεξαμένη γενεὰ, ἡ ἀπόνως ἀπολαύουσα τῶν ἀγαθῶν τῆς ἐλευθερίας, ἣν ἐκεῖνοι μετὰ πολλῶν πόνων καὶ κινδύνων κτησάμενοι κατέλιπον, αὕτη συγγράψει πλήρη τὴν ἱστορίαν αὐτοῦ, καὶ παραδώσει τοῖς ἐπερχομένοις ἀκριβῆ ἀφήγησιν τῶν ἔργων, ἅτινα ἐδόξασαν τὸ Ἑλληνικὸν ὄνομα, καὶ ἀνέστησαν ἀπὸ τῆς λήθης, εἰς ἣν πολυχρόνιος δουλεία εἶχε καταβυθίσασα αὐτό. Τοσούτῳ δὲ μᾶλλον ἀληθεύει τοῦτο περὶ τοῦ ἱεροῦ τῆς Ἑλλάδος ἀγῶνος λεγόμενον, ὅσῳ ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις οὐδεὶς ὑπῆρχεν, οὐδ' ἠδύνατο ὑπάρχειν, Θουκυδίδης, ὅπως συγγράψῃ τὴν ἱστορίαν αὐτοῦ «ἀρξάμενος εὐθὺς καθισταμένου καὶ ἐλπίσας μέγαν τε ἔσεσθαι καὶ ἀξιολογώτατον τῶν προγεγενημένων, τεκμαιρόμενος ὅτι ἀκμάζοντες ἦσαν εἰς αὐτὸν ἀμφότεροι παρασκευῇ τῇ πάσῃ», καὶ οὕτω καταλιπεῖν τοῖς ἐπιγινομένοις «κτῆμα ἐσαεί». Τῆς Ἑλληνικῆς ἐπαναστάσεως ἡ ἔκρηξις πολλοῖς μὲν τῶν Ἑλλήνων, ὅσοι μὴ ἐτύγχανον μεμυημένοι τὸ μυστήριον αὐτῆς, θάμβος ἐνεποίησε καὶ ἔκπληξιν, τοῖς δὲ ἀλλοδαποῖς γέλωτα τὸ πρῶτον καὶ καταφρόνησιν, βλέπουσιν ὅτι οὐ μόνον «ἀκμάζοντες οὐκ ἦσαν εἰς αὐτὸν τὸν πόλεμον ἀμφότεροι παρασκευῇ τῇ πάσῃ», ἀλλὰ καὶ ὅτι οὐδὲ τροφῆς τῆς ἀναγκαίας κὐπόρουν οἱ ἐπαναστάντες εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς. Πόθεν λοιπὸν ἠδύνατό τις εἰκάσαι, ὅτι μέγας καὶ ἀξιολογώτατος ἔσται ὁ πόλεμος, ὅπως εὐθὺς ἀρχομένου ἄρξηται καὶ αὐτὸς συγγράφειν τὴν ἱστορίαν αὐτοῦ; Διὰ τοῦτο καὶ αὐτὸς ὁ μακαρίτης Σπυρίδων Τρικούπης, καίτοι αὐτόπτης καὶ αὐτήκοος τῶν ἐν τῷ ἀγῶνι γενομένων, τὰ πλεῖστα τῶν ὑπ' αὐτοῦ ἱστορηθέντων συνέλεξε μετὰ τὸ πέρας τοῦ ἀγῶνος ἀπὸ στόματος τῶν κατὰ καιροὺς καὶ τόπους παρόντων εἰς αὐτὰ τὰ πράγματα, ὅτε δηλ. ἀπαλλαγέντες τῆς ἀπελπισίας, καὶ ἐπιδόντες τὴν ἐλευθερίαν, καὶ οὕτως εἰπεῖν μελάνης καὶ χάρτου εὐπορήσαντες, ἤρξαντο βουλεύεσθαι καὶ περὶ ἱστορήσεως τῶν μεγάλων ἀγώνων καὶ θυσιῶν, δι' ὧν ἐκτήσαντο τὸ ποθούμενον. Μέγα λοιπὸν συμβάλλεται εἰς τὴν συγγραφὴν ἀκριβοῦς καὶ πλήρους ἱστορίας τοῦ μεγάλου ἔργου τῶν πατέρων ἡμῶν ἡ κατὰ μέρος δημοσίευσις λόγων καὶ ἔργων «ἀπαραιτήτων εἰς κατάληψιν τῆς καταστάσεως τοῦ τόπου, τοῦ χαρακτῆρος, τῆς ἐποχῆς καὶ τῶν ἐπ' αὐτῆς διαπρεψάντων», ὡς εὐθὺς ἐν ἀρχῇ τοῦ προλόγου αὐτῶν λέγει ὀρθῶς ὁ συγγραφεὺς τῶν ἱστορικῶν ἀναμνήσεων· καὶ ὑπὸ τὴν γενικὴν ταύτην ἔποψιν τὸ ἔργον τοῦ Κυρίου Δραγούμη ἐστὶν ὡς ἀληθῶς ἐθνική τις ὑπηρεσία, ἣν ἐν γήρᾳ προσήνεγκε τῇ πατρίδι ὁ πᾶσαν αὐτοῦ τὴν νεότητα εὐδοκίμως εἰς ὑπηρεσίαν καὶ ὠφέλειαν αὐτῆς διελθών.

Ἀλλ' ἡ ἔκθεσις τῶν λόγων καὶ ἔργων, ὧν τὴν δημοσίευσιν ἀνέλαβεν ὁ Κύριος Δραγούμης ἐγένετο ἄρα πιστὴ καὶ προσήκουσα καὶ ἐξαρκούντως χρήσιμος εἰς βοήθειαν τοῦ συγγράψοντος τὴν ἱστορίαν τοῦ Ἑλληνικοῦ ἀγῶνος καὶ τοῦ μετὰ τὸν ἀγῶνα πολιτικοῦ βίου τῆς Ἑλλάδος; Τοῦτό ἐστιν ἡ μερικὴ τοῦ πράγματος ἔποψις, καὶ ἐπὶ ταύτην δὴ τρεπόμεθα μετὰ σπουδαίαν τοῦ συγγράμματος ἀνάγνωσιν καὶ μελέτην.

Τὸ σύγγραμμα τοῦτο ἐπὶ ἔτη τεσσαράκοντα καὶ μικρόν τι πρὸς (1821—1862) ἐκτεινόμενον διαιρεῖται εἰς ἐννέα μέρη, ὧν κεφαλαιώδης περίληψις προτέτακται, εὐμεθόδως ἑκάστου μέρους προϋποτυποῦσα τὸ περιεχόμενον. Ἐν τούτοις δὲ ὁ συγγραφεὺς ἐκτίθησι τὴν διοικητικὴν τῆς Ἑλλάδος κατάστασιν ἔν τε τῇ διαρκείᾳ τοῦ ἀγῶνος, καὶ ἐν τῇ μετὰ τὸν ἀγῶνα προσωρινῇ αὐτῆς κυβερνήσει, καὶ τελευταῖον ἐν τῇ ἀποκαταστάσει αὐτῆς εἰς ἀνεξάρτητον καὶ αὐτόνομον βασίλειον. Διὰ τοῦτο ὀρθοτέρα ἴσως ἔμελλεν εἶναι ἡ διαίρεσις τοῦ συγγράμματος εἰς τρία μόνα μέρη, περὶ τῶν τριῶν τούτων τῆς Ἑλληνικῆς πολιτείας φάσεων πραγματευόμενα κατὰ συνεχῆ χρονολογικὴν τάξιν καὶ σειράν, ἀπαλλάττουσαν τὸν ἀναγινώσκοντα τῆς ἀνάγκης τοῦ ὀπισθοχωρεῖν χρονολογικῶς καὶ παραφέρεσθαι ἐν τῇ ἀναμνήσει τῶν προσώπων καὶ τῶν πραγμάτων. Ἀλλὰ τῆς μικρᾶς ταύτης ἐξωτερικῆς ἀταξίας τοῦ συγγράμματος παραβλεπομένης, τὸ ἐν αὐτῷ περιεχόμενον κατά τε τὸ πραγματικὸν καὶ λεκτικὸν διδακτικώτατον καὶ τερπνότατον ἀποτελεῖ ἀνάγνωσμα οὐ μόνον τοῖς Ἕλλησιν ἅπασιν, ἀλλὰ καὶ τοῖς ἀλλοδαποῖς. χων πρὸ ὀφθαλμῶν πιστὴν εἰκόνα τῆς εὐσεβείας καὶ φιλοπατρίας, πρόσθες καὶ τοῦ λιτοῦ βίου τῶν πατέρων αὐτοῦ, διδάσκεται πῶς ὀφείλει καὶ αὐτὸς τὸν ἴδιον βίον καὶ τὰ αἰσθήματα ῥυθμίζειν, ἀείποτε πρὸς τὸ κοινὸν ἀποβλέπων ἀγαθὸν, ὑπὲρ οὗ οἱ πατέρες αὐτοῦ τοσαῦτα καὶ τοιαῦτα ἠγωνίσαντο, καὶ τηλικαῦτα κατώρθωσαν· ὁ δὲ ἀλλοδαπὸς δικαιότερος ἔσται κριτὴς τῶν Ἑλλήνων, ὅταν κρίνῃ περὶ αὐτῶν οὐχὶ καθ' ὃ ἔχει πρὸ ὀφθαλμῶν ὑπόδειγμα τῶν πολυχρονίου ἐλευθερίας καὶ εὐνομίας ἀπολαυόντων ἐθνῶν, ἀλλὰ κατὰ τὴν φυσικὴν πρόοδον τῶν ἀνθρωπίνων ἔργων, καθ' ἣν εὑρήσει τὸ Ἑλληνικὸν ἔθνος θαυμάσια διαπραξάμενον ἐν ἡμισείᾳ ἑκατονταετηρίδι. Οὐδεὶς ἡμῶν ἀρνεῖται, ὅτι καὶ ἡμεῖς ἐποιήσαμεν πολιτικά τινα παραπτώματα διὰ τὴν φυσικὴν ἡμῶν τάσιν πρὸς τὰ μεγάλα καὶ τέλεια, δι' ἣν, ὡς ἄρτι ἐλέγομεν, παραμελοῦμεν τῶν μικρῶν καὶ ἀναγκαίων πρὸς ἀσφαλῆ μετάβασιν εἰς τὰ μεγάλα· ἀλλ' ἡ τοιαύτη ἡμῶν σπουδὴ παρέβλαψε μὲν τὴν τακτικὴν τῶν πραγμάτων πορείαν, οὐδαμῶς δὲ ἠλάττωσε τὰ ἐν τῷ ἔθνει ἡμῶν ἐνυπάρχοντα στοιχεῖα τῆς προόδου. Εἰρήσθω ὅτι ἐξωμοιώθημεν πρὸς νήπιον ἄρτι ἀρξάμενον βαδίζειν, καὶ ἐπιθυμήσαν εὐθὺς ἀναπηδᾷν καὶ διασκελίζειν· καταπίπτει τὸ νήπιον, καὶ ποτε τραυματιζόμενον ἐκ τῆς πτώσεως κλαίει, ἀλλ' ἐν δέοντι αὐξηθὲν καὶ ἐνδυναμωθὲν οὐ μόνον ἀναπηδᾷ καὶ διασκελίζει γελῶν, ἀλλὰ καὶ σχοινοβατεῖ ἀκινδύνως. Οὕτως ἔκλαυσε καὶ ὁ Ἕλλην Δημοσθένης, ὅτε τὸ πρῶτον νεανικῇ τῇ τόλμῃ ἀναπηδήσας ἐπὶ τὸ βῆμα κατεγελάσθη καὶ ἐξεσυρίσθη, ἀλλ' ἡ Ἑλληνικὴ αὐτοῦ εὐφυΐα καὶ ἐπιμονὴ κατέστησεν αὐτὸν ἐπὶ τέλους τὸν ῥήτορα τῶν αἰώνων.

Τοιαῦτα διδάσκουσι τόν τε Ἕλληνα καὶ τὸν ἀλλοδαπὸν ἀναγνώστην αἱ ἱστορικαὶ ἀναμνήσεις τοῦ Κυρίου Δραγούμη, ἐὰν μόνον λαμβάνων εἰς χεῖρας τὸ βιβλίον ἀποβλέψῃ πρὸς τὴν προκειμένην ὡραίαν εἰκόνα οὐχὶ ὡς καχύποπτος ἢ ἀντίζηλος τεχνίτης, ἀλλ' ὡς φιλόκαλος παρατηρητὴς καὶ δίκαιος ἐκτιμητὴς τοῦ τεχνήματος. Ἡ δὲ ἀκρίβεια καὶ ἀμεροληψία, ἐν ᾗ ὁ συγγραφεὺς ἱστορεῖ καὶ κρίνει πράξεις πολιτικῶν ἀνδρῶν, οἷς ἐπὶ πολλὰ ἔτη συνειργάσατο, καὶ πρὸς οὓς φυσικῷ λόγῳ πολλὰς ἔσχε κατὰ καιροὺς ἀφορμὰς συμπαθείας καὶ ἀντιπαθείας, ἄλλη τίς ἐστι χρησιμωτάτη διδασκαλία πρὸς τοὺς ἀείποτε διὰ τοῦ πρίσματος τῶν προσωπικῶν καὶ πολιτικῶν παθῶν ἐμβλέποντας εἰς τὰ ἔργα τῶν ἀνδρῶν, οἷς ἀντιπολιτεύονται, ἢ ἄλλως μισοῦσιν αὐτούς.

Ἐπὶ πᾶσι τούτοις ἡ καλλιέπεια τοῦ συγγράμματος, ἰδίόν τί ἐστι πλεονέκτημα. Ἐν πᾶσι τοῖς μέχρι νῦν ὑπὸ τοῦ κ. Δραγούμη γεγραμμένοις ἐπανθεῖ λόγου χάρις κατακηλοῦσα τὸν ἀναγινώσκοντα, καὶ καταλλήλως εἰς τὴν περὶ ἧς ὁ λόγος ὑπόθεσιν ἐφαρμαζομένη· τοῦτο βεβαίως συνομολογήσουσι πάντες οἱ ἐπὶ πολλὰ ἔτη ἀναγινώσκοντες ἐν τῇ «Πανδώρᾳ» καὶ ἀλλαχοῦ τὰ εὐφραδῆ προϊόντα τοῦ καλάμου τοῦ ἀνδρός. Ἀλλ' ἐν τῷ προκειμένῳ συγγράμματι ὁ κ. Δραγούμης δέδεικται εὐφραδέστερος καὶ γλαφυρώτερος ἑαυτοῦ. Σαφήνεια καὶ ἀκριβολογία ἐν τῇ ἱστορήσει τῶν πραγμάτων, εὐσεβὴς καὶ σεμνοπρεπὴς ἔκφρασις ἐν ταῖς περιγραφαῖς ἱερουργιῶν καὶ ἄλλων ὑψηλῶν ἔργων, σοβαρὰ καὶ πένθιμος ἀφήγησις ἐθνικῶν δυστυχημάτων, οἷα ὁ θάνατος τοῦ Καραϊσκάκη καὶ ὁ τοῦ Κυβερνήτου, καὶ ποτε ἐν εἴδει ἐπισοδίων τερπνῶν καὶ διδακτικῶν εὐτράπελοι παρεισαγόμενοι διάλογοι, ἐν ἑνὶ λόγῳ «πρέπων ὁ λόγος τοῖς πράγμασιν ἑκάστοις» τέρπει ἅμα καὶ διδάσκει τὸν ἀναγινώσκοντα. Τὸ κατ' ἐμὲ, ὀλίγα τῶν νεωτέρων προϊόντων τῆς ἡμετέρας φιλολογίας (ἐν οἷς ὀνομαστέον μοι τὴν ἱστορίαν τοῦ Ἕλληνος. Ἔθνους ὑπὸ τοῦ Κυρίου Κ. Παπαρρηγοπούλου) οὕτως ἐπεσπάσαντο τὴν προσοχήν μου, ὥστε μίαν ὅλην ἡμέραν καὶ νύκτα κατέχειν με προστετηκότα τῇ ἀναγνώσει, ὅπως διεξέλθω τὸ πόνημα μέχρι τέλους. Πολλὰς τοῦ συγγράμματος περικοπὰς δύναταί τις παραθεῖναι εἰς ἀπόδειξιν τῶν εἰρημένων καλλονῶν αὐτοῦ· ἀλλ' ἐν γένει δυνατὸν εἰπεῖν, ὅτι ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους ἡ αὐτὴ ἐπικρατεῖ καλλιέπεια, τὸ αὐτὸ ἐπαγωγὸν ὕφος, ὃ καὶ εἰς τροπικὰς ἐκφράσεις πολλαχοῦ περιαγόμενον, «ἥδυνε μὲν τῇ τροπῇ τὸν ἀκροατὴν, οὐδὲν δὲ ἧττον σαφῶς τὸ πρᾶγμα παρεστήσατο». Διὰ ταῦτα ἐπιθυμητὸν ἴσως νομίσουσί τινες, ὅπως μικραί τινες γραμματικαὶ παραπτώσεις, σπανίως που φαινόμεναι, καὶ ἀποτελέσματα οὖσαι μᾶλλον τῆς ἔτι ἀνωμάλου θέσεως, εἰς ἣν εὕρηται ἡ νῦν γραφομένη γλῶσσα, θεραπευθῶσιν ἐν δευτέρᾳ τοῦ συγγράμματος ἐκδόσει. Ὡς τοιαύτας δὲ δύναταί τις σημειῶσαι τοὺς δὶς ἢ τρὶς ἐν παντὶ τῷ συγγράμματι εὑρισκομένους ἀορίστους «ἔμεινον, ἔστειλον» ἀντὶ «ἔμειναν ἔστειλαν», καὶ τὴν ἔκτοπον τῆς ἀναφορικῆς ἀντωνυμίας θέσιν μετὰ τρεῖς ἢ τέσσαρας λέξεις, ὡς ἐν τῷδε τῷ χωρίῳ· «ἀποκατέστησεν ἄλλην κυβέρνησιν, ἐκ τῶν τριῶν μελῶν ἧς τινος τὸ μὲν . . . . ἐνέπηξε φάσγανον εἰς τὸ στῆθος ἐκείνου, ὑπὲρ τῆς ἐκλογῆς οὗτινος εἶχε διαρρήξει τὰ ἱμάτια ἑαυτοῦ». Ὁμολογητέον δὲ ὅτι τὰ μικρὰ ταῦτα καὶ σπάνια ἐν τῷ πονήματι γραμματικὰ παραπτώματα ὁμοιάζουσι πρὸς μικρὰς καὶ μόλις διακρινομένας κηλίδας ἐπὶ τοῦ δίσκου τοῦ ἡλίου.

Χαρίλαος.

Κατ' ἐντολὴν τοῦ κ. Α. Καμπάνη, Δημάρχου Μυκονίων, καταχωρίζομεν καὶ ἡμεῖς τὴν πρὸς τοὺς Ἑρμουπολίτας εὐ[illegible] θημεν νὰ πράξωμεν τοῦτο πρότερον ἕνεκα τῶν ἑορτῶν.

Φίλοι Ἑρμουπολῖται!

Μετὰ τὴν ἀπότισιν τῆς ποινῆς μου θεωρῶ ὑπέρτατον καθῆκόν μου ἀποτεινόμενος πρὸς ὑμᾶς νὰ ἐκφράσω τὰς εὐχαριστήσεις καὶ τὴν μεγάλην εὐγνωμοσύνην μου διὰ τὴν συγκινητικὴν συμπάθειαν ἣν ἐδείξατε πρὸς ἐμὲ κατὰ τὴν δεινὴν ταύτην δοκιμασίαν τῆς καταδίκης μου· μὴ δυνάμενος δὲ ἰδίᾳ ἕκαστον νὰ εὐχαριστήσω προφορικῶς, παρακαλῶ νὰ δεχθῆτε τὰς εὐχαριστήσεις μου ταύτας μετὰ τῆς ἀπείρου εὐγνωμοσύνης μου. Ἀποχαιρετῶν δὲ ὑμᾶς, θέλω διατηρεῖ ταύτην αἰωνίως εἰς τὴν μνήμην μου.

Ἐν Ἑρμουπόλει τὴν 28 Δεκεμβρίου 1874.

Α. Δ. ΚΑΜΠΑΝΗΣ.

ΓΙΑΝΝΟΥΛΗΣ ΜΑΤΘΑΙΟΣ

Λείψανον τοῦ ἱεροῦ ἀγῶνος ἦν ὁ κατὰ τὴν 1 Ἰανουαρίου ἐκ κεραυνοβόλου ἀποπληξίας ἀποβιώσας ἀοίδιμος Γιαννούλης Ματθαῖος. Γεννηθεὶς ἐν Πανόρμῳ τῆς Τήνου τὸ 1800 ἐκ γονέων εὐκαταστάτων, ἐπεδόθη πολὺ νέος εἰς τὸ θαλάσσιον ἐμπόριον καὶ εἰκοσαετὴς τὴν ἡλικίαν ἐκυβέρνα ποντοπόρον ναῦν. Ἀρξαμένου τοῦ Ἱεροῦ ἀγῶνος ὑπηρέτησε κατὰ θάλασσαν τὴν πατρίδα καὶ ἐκ τῶν ἰδίων συνεισέφερεν εἰς τὸν ἀγῶνα. Καὶ κατὰ γῆν δὲ ἠναγκάσθη νὰ λάβῃ μέρος εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Καρύστου, ἔνθα καίριον λαβὼν τραῦμα μόλις ἐσώθη. Τοῦ ἀγῶνος παρελθόντος καὶ τῆς Πατρίδος ἐλευθερωθείσης δὲν ἐπεζήτησεν ὁ εὐγνώμων αὐτῆς υἱὸς οὔτε τιμὰς, οὔτε ἀποζημιώσεις οὐδ' ἄλλο τι δι' ἑαυτὸν, ἀλλ' αὖθις ἐτράπη εἰς τὸ ἴδιον ἔργον. Ἀπὸ δὲ τῆς θαλάσσης ζῶν ἀπεκατεστάθη ἐν τῇ πρωτευούσῃ τῆς Τήνου, ἔνθα ἡσυχάσας ἐπεμελήθη τῆς ἀνατροφῆς καὶ ἀποκαταστάσεως τῶν τέκνων του. Ἀποφεύγων πάντοτε τὰς τύρβας καὶ τὰς πολυταράχους πολιτικὰς ἔριδας δὲν ἐθέλησε νὰ λάβῃ μέρος εἰς τὰ πράγματα τῆς Ἐπαρχίας του! Μόλις δὲ κατὰ τὴν τελευταίαν δεκαετηρίδα τοῦ βίου του, ἐνδοὺς εἰς τὰς ἐπιμόνους προτροπὰς τῶν συμπολιτῶν του, ἐξελέχθη Α΄. Δημαρχικὸς πάρεδρος καὶ ἐν ἀπουσίᾳ τοῦ Δημάρχου τὴν διοίκησιν τοῦ Δήμου πιστευθεὶς, ἐκαλλώπισεν ὅσον ἠδύνατο τὴν πόλιν, διότι καὶ γέφυραν ἐν αὐτῇ ὠκοδόμησεν καὶ τὴν προκυμαίαν τοῦ λιμένος ἔκτισε καὶ τὴν ἀγορὰν καὶ πλατείαν αὐτῆς λιθοστρώσας κατεκόσμησεν. Μετὰ τοῦτο δὲ ἡ πατρὶς αὐτοῦ τὸν ἐτίμησεν αὖθις διὰ τοῦ ἀξιώματος τοῦ βουλευτοῦ, καὶ τὸ καθῆκον τοῦτο μετὰ πολλῆς δυσκολίας δεξάμενος ἐξεπλήρωσεν μετὰ πάσης αἰσ[illegible]

παρνήσεως. Ὁ βίος αὐτοῦ ἐν Τήνῳ ἦτο τὸ ὑπόδειγμα τῆς ἀρετῆς, τῆς φιλοπατρίας καὶ τῆς τιμιότητος. Ἦτο ὁ μόνος πολίτης ὅστις οὐδένα, ἀπολύτως οὐδένα, εἶχεν ἐν Τήνῳ πολιτικὸν ἐχθρὸν, ὁ μόνος πολίτης ὃν πάντες ὡς πατέρα ἐσέβοντο, ὁ μόνος τέλος ἄνθρωπος, ὅστις διορισθεὶς ὡς ἐπίτροπος τοῦ ἐν Τήνῳ Καθιδρύματος τῆς Εὐαγγελιστρίας, δὲν ἤκουσε παρ' οὐδενὸς οὔτε ἐντοπίου οὔτε ξένου, ὅσα ἤκουσαν καὶ ἀκούουσι συνήθως οἱ τὴν διαχείρισιν τῆς περιουσίας τοῦ Ναοῦ τούτου πιστευόμενοι. Ὁ καπετὰν Γιαννούλης λοιπὸν, δικαίως δύναται νὰ θεωρηθῇ χρηστός μεν ὡς ὁ ἀρχαῖος Φωκίων, φιλόπατρις ὡς ὁ Ἐπαμινώνδας καὶ δίκαιος ὡς ὁ Ἀριστείδης. Ἄρα ἡ πατρὶς καὶ ἰδίως ἡ Ἐπαρχία Τήνου δίκαιον ἔχει πενθοῦσα ἐπὶ τῷ θανάτῳ καὶ τῇ στερήσει τοιούτου πολυτίμου ἀνδρός. Αὐτὸ δὲ τοῦτο καὶ πᾶσα ἡ πόλις ἐκδηλοῦσα τὴν ἡμέραν τοῦ θανάτου αὐτοῦ, κατηφὴς μὲν προέπεμψεν εἰς τὸν τάφον τὸν ἀριστέα τοῦτον τῆς Πατρίδος, διὰ πένθους δὲ τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἦγε τὸν θάνατον αὐτοῦ ὁλοφυρομένη.

Τὰ ὀλίγα ταῦτα ἐκ πολλῶν συνείραντες δημοσιεύομεν αὐτὰ χάριν τῆς μνήμης τοῦ ἀοιδίμου ἀνδρὸς, μεθ' ὧν ἐπιφωνοῦμεν: Εἴη σου τὸ μνημόσυνον αἰώνιον χρηστὲ καὶ ἐνάρετε πολῖτα, Γιαννούλη Ματθαῖε! Γαῖαν ἔχοις ἐλαφράν!

Ἐπειδή τινες ἐκάκισαν τὴν ἡμετέραν ἐφημερίδα ὡς ὀνομάσασαν κακοήθη τὴν ἐνεστῶσαν Κυβέρνησιν, διότι κατέφυγεν εἰς μυρία κακοήθη καὶ ἐξευτελιστικὰ μέτρα πρὸς σαγήνευσιν ψήφων κατὰ τὸ πρῶτον δεκαπενθήμερον τοῦ παρελθόντος Δεκεμβρίου, καταχωρίζομεν παρὰ πόδας τὴν δήλωσιν τοῦ ἐκ Παξῶν ἀξιοτίμου Βουλευτοῦ κ. Α. Ῥαπτάκη, ἣν ἠρανίσθημεν ἐκ τῆς «Ἐκλεκτικῆς» ὅπως πεισθῶσιν οἱ ἐν Σύρῳ φίλοι τοῦ κ. Βούλγαρη, ὅτι ἡ ἐνεστῶσα Κυβέρνησις οὐχὶ μόνον εἰς κακοήθη ἀλλὰ καὶ εἰς ἐγκληματικὰ κατέφυγε μέτρα, ὅπως σαγηνεύσῃ ψήφους, ἐκτὸς ἐὰν δὲν ἦναι κατ' αὐτοὺς ἔγκλημα ἡ δωροδοκία καὶ ἡ σπατάλη τῶν δημοσίων χάριν διακρατήσεως τῆς πολυθελγήτρου ἐξουσίας. Ἰδοὺ ἡ ἐν λόγῳ δήλωσις·

ΔΗΛΩΣΙΣ
τοῦ ἐκ Παξῶν ἐντίμου βουλευτοῦ.

Κύριε Συντάκτα τῆς ἐφημερίδος ἡ «Ἐκλεκτική».

Εἰς τὸν 447 ἀριθ. τῆς ἐφημερίδος ὑμῶν, ἐν ἄρθρῳ ἐπιγραφομένῳ «Ἀπόπειραι δωροδοκίας χάριν ἀπαρτίας» ἀναφέρετε καὶ τὰς πρός με γενομένας, προσθέτοντες τὰ ἑξῆς·

«Ἀστειζόμενος δὲ ὁ γέρων βουλευτὴς ἔλεγεν εἰς φίλους του ὅτι, ἂν τῷ ἔδιδον χιλίας λίρας μεταλλικὰς, ἴσως ἡ λάμψις των ἔμελλε νὰ τὸν σκοτίσῃ καὶ νὰ γείνῃ ὑπουργικός.»

Πληροφορημένος περὶ τοῦ εὐπρεποῦς καὶ ὅλως ἐντίμου χαρακτῆρός σας, δὲν δύναμαι νὰ ἐκλάβω τὴν μεστὴν ταύτην ὕβρεως καὶ προσβολῆς κατὰ τοῦ χαρακτῆρός μου περικοπὴν, εἰμὴ ὡς δραπέτιδα τοῦ ἕρκους τῆς συνήθους προσοχῆς σας καὶ περισκέψεως, καὶ διὰ τοῦτο δὲν ἀμφιβάλλω ὅτι προθύμως θέλετε ἐπανορθώσει τὸ ἀκούσιον τοῦτο λάθος σας, καταχωρῶν εἰς ἓν τῶν προσεχῶν φύλλων σας τὴν ἀκριβῆ τοῦ περιστατικοῦ τούτου ἔκθεσιν, τὸ ὁποῖον ἄλλως τε οὐδέποτε ἠννόουν νὰ παραδώσω εἰς τὴν δημοσιότητα, ἵνα μὴ λίαν ἐξογκῶνται εἰς τῶν ξένων τὰ ὄμματα αἱ ἐθνικαὶ ἀσχημίαι μας, ἐὰν ἡ ὑπεράσπισις τῆς ἰδίας μου ὑπολήψεως δὲν μὲ ἠνάγκαζεν εἰς τοῦτο σήμερον καὶ ἐὰν δὲν κατηγορεῖτο ἀδίκως καὶ ἔντιμος φίλος μου, ὡς μὴ τηρήσας δῆθεν τὴν ὑποσχεθεῖσαν ἐχεμύθειαν.

Τετράκις μοὶ ἐγένετο ἡ πρότασις ὑπὸ τεσσάρων διαφόρων ἀτόμων (ἐξ ὧν ὁ εἷς ἑτεροεθνὴς) καὶ περὶ χρημάτων, ἐκτὸς τῶν λοιπῶν ἐπὶ ἰδίῳ ὀνόματι ἑκάστου προτείνοντος τὴν προσφοράν. Πρὸς ἀπαλλαγήν μου ἐκ τῶν φιλικῶν δῆθεν προτροπῶν, αὐτῶν ἐπιμενόντων καὶ ἐπαναλαμβανόντων μοι, ὅτι χίλια δίστηλα δὲν εἶναι ποσὸν εὐκαταφρόνητον καὶ παραβλεπτέον δι' ἕνα οἰκογενειάρχην, προστιθέμενον μάλιστα εἰς τὰς λοιπὰς κυβερνητικὰς ὠφελείας καὶ χάριτας, τοῖς ἀπήντησα τότε, ὅτι καὶ «χίλιαι ἂν ἦσαν λίραι ἀντὶ διστήλων, οὐδὲν πλέον τούτων ἄλλο ἠδύναντο νὰ ἐπιδράσωσιν, εἰμὴ μόνον εἰς τὸ νὰ εἴπω, κρίμα ὅτι δὲν μοὶ προσφέρονται δι' ἔντιμον αἰτίαν διὰ νὰ τὰς χαρῶ.» Ἰδοὺ κ. Συντάκτα τοῦ περιστατικοῦ τούτου ἡ ἀκρίβεια.

Μωρὸς δέ τις μόνον καὶ βλὰξ ἠδύνατο νὰ ἐκφράσῃ τὴν ἰδέαν ὅτι, δι' ὀλίγων μὲν δὲν ἀγοράζεται, διὰ πολλῶν ὅμως πωλεῖται. Ἐντίμου δὲ φύσει χαρακτῆρος ἄνθρωπος, οὐδὲ ἀστειζόμενος εἶναι δυνατὸν νὰ ἐκφράσῃ τοιαύτην ἔννοιαν, διαψεύδων οὕτω εἰκοσαετῆ σχεδὸν πολιτικὸν βίον του, καθ' ὃν οὐδὲν ἄλλο ἤκουσε παρὰ τῶν ἐντολέων του παράπονον, εἰμὴ μόνον, ὅτι παρὰ πολὺ φοβεῖται νὰ μὴ φθείρῃ διὰ τῶν ὑποδημάτων του τῶν ὑπουργείων τὰς κλίμακας.

Δέξασθε τὴν ἔκφρασιν τῆς ὑπολήψεώς μου.

Δ. ΡΑΠΤΑΚΗΣ.

Σημειωτέον, ὅτι πάντες γινώσκομεν τὸ τίμιον καὶ ἀκέραιον τοῦ χαρακτῆρος τοῦ ἐκ Παξῶν βουλευτοῦ κ. Ῥαπτάκη, γαμβροῦ τοῦ συνταγματάρχου Κορωναίου. Καὶ ἡμεῖς δὲ ἀναφέροντες τὸ ἀνέκδοτον ἐγράψαμεν, ὅτι «ἀστειζόμενος» εἶπε τὰ ἀνωτέρω. Ἄρα καὶ ἡμεῖς ἐφρονοῦμεν ὅπως ὡς ἀνωτέρω ὁ κ. Ῥαπτάκης ἐξηγεῖται. Ὅστις γὰρ ἔχει τὸν σκοπὸν νὰ πράξῃ τὸ κακὸν, δὲν ἀστείζεται λέγων ὅτι ἤθελε νὰ τὸ πράξῃ ἂν . . . ἀλλὰ σιωπῶν διαπραγματεύεται.

ΔΙΑΦΟΡΑ

Ἡ «Παλιγγενεσία» καὶ τὸ «Ἐθνικὸν «Πνεῦμα» λάβρως ἐπιτίθενται κατὰ τῆς περυσινῆς Κυβερνήσεως, ἧς προήδρευεν ὁ κ. Δεληγεώργης, καὶ μετὰ γλώσσης ἀτασθάλου ἐκφράζονται κατὰ τοῦ μόνου ἐκ τῶν πολιτευομένων ἐν ἡμῖν ἀνδρὸς, ὅστις καὶ σεβασμὸν οὐ τὸν τυχόντα ἐπεδείξατο πάντοτε εἰς τὸν ἐκλογικὸν Νόμον καὶ μετὰ αὐταπαρνήσεως ὑπεστήριξε τὸ Σύνταγμα. Τίνες οἱ λόγοι οἱ ὑπαγορεύσαντες εἰς τὰ δύο ταῦτα δημοσιογραφικὰ ὄργανα τὴν ἄδικον ταύτην καὶ ἄκαιρον ἐπίθεσιν κατὰ τοῦ κ. Δεληγεώργη οὐδεὶς ἀγνοεῖ. Τοῦτο μόνον ἐὰν ἐνεθυμοῦντο αἱ συνάδελφοι, ὅτι *ὁ πολιτικὸς αὐτῶν ἀρχηγὸς* χάριν τοῦ ὁποίου καὶ καθ' ὑπαγόρευσιν ἴσως τοῦ ὁποίου ἡ ἐπίθεσις αὕτη γίνεται, εἶναι ὁ παραίτιος πάντων τῶν δεινῶν ὑφ' ὧν συνέχεται νῦν ἡ Βασιλεία καὶ τὸ Ἔθνος ὁλόκληρον, καὶ ὅλης τῆς ἄλλης συνταγματικῆς κωμῳδίας τῆς ἐπὶ ἕνδεκα ὅλους μῆνας παιζομένης, ὡς συμμαχήσας μετὰ τοῦ ἀνομωτάτου καὶ ὅλως ἀξέστου τῶν ἐν ἡμῖν πολιτικῶν, τοῦ Δ. Βούλγαρη, ἤθελον αἰσχύνωνται νὰ θεωρῶσιν ὡς θρίαμβον τὴν πτῶσιν τοῦ Ὑπουργείου Δεληγεώργη. Θρίαμβον ἡμεῖς ὀνομάζομεν τὸ πολιτικὸν κατώρθωμα τῶν πολιτευομένων ἐκεῖνο, τοῦ ὁποίου τὰ ἀποτελέσματα, ἴσχυσαν ἀπὸ τοῦ χείρονος ἐπὶ τὰ κρείττω νὰ τρέψωσι τὰ τῆς Πατρίδος πράγματα, ὅτε καὶ μόνον ἐπιτρέπεται νὰ βρενθύωνται καὶ μεγαλαυχῶσιν οἱ συνεργοὶ τοῦ τοιούτου πολιτικοῦ κατορθώματος. Ὅταν ὅμως τὰ ἀποτελέσματα μιᾶς συμμαχίας ἀποβαίνουσιν ἐκκεντρωτικὰ, ὅταν τείνουσιν εἰς παραλυσίαν τῶν νόμων καὶ ἐξαχρείωσιν τῶν κοινωνιῶν, καὶ ὅταν ἀπεργάζωνται τὴν καταπάτησιν τοῦ θεμελιώδους Νόμου καὶ τὴν ὕβριν ὅλης τῆς Ἑλλάδος, τότε οἱ αἴτιοι τῶν τοιούτων ἀνομημάτων εἴτε ἀμέσως εἴτε ἐμμέσως συνήργησαν εἰς τὴν ἐκκεντρωτικὴν ταύτην κατάστασιν, οὐ μόνον δὲν ἔχουσι δικαίωμα νὰ μέμφωνται τοὺς ἐν συγκρίσει πολὺ εὐσεβεστέρους καὶ εὐλαβεστέρους αὐτῶν ἀποδειχθέντας πρὸς τὴν τῶν κοινῶν διοίκησιν καὶ τὴν διαχείρισιν τῆς ἐκτελεστικῆς ἐξουσίας, ἀλλὰ καὶ νὰ σιωπῶσι καλύπτοντες ὑπ' αἰδοῦς διὰ μὲν τῆς μιᾶς χειρὸς τὸ πρόσωπον, διὰ δὲ τῆς ἄλλης τὴν ἰδίαν τύπτοντες κεφαλὴν, διότι αὕτη ἀπρονοήτως κατέστησεν αὐτοὺς συνεργοὺς εἰς πολιτικὰ ἐγκλήματα, διὰ τὰ ὁποῖα ἠναγκάσθησαν νὰ φύγωσιν ἐκ τοῦ βουλευτηρίου, μὴ ἀνεχόμενοι νὰ ἐμπαίζωνται οἱ νόμοι καὶ νὰ παραβιάζεται τὸ Σύνταγμα παρὰ τοῦ πρώην φίλου καὶ συμμάχου των Βούλγαρη, παρὰ τοῦ δημιουργήματος τῶν ἰδίων χειρῶν των. Καὶ ταῦτα μὲν ἡμεῖς οἱ ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις, λυπούμενοι διότι πρὶν εἰσέτι πέσῃ τὸ κόκαλον ἀπὸ τῶν ὀδόντων τοῦ κ. Βούλγαρη, ἡ «Παλιγγενεσία» καὶ τὸ «Ἐθνικὸν Πνεῦμα» ὑλακὰς ἀναρμόστους εἰς τοιαύτας περιστάσεις ἤρξαντο νὰ ἐκβάλλωσι κατὰ τοῦ κ. Δεληγεώργη, ὑποπτεύοντες ἴσως ὅτι μέλλει οὗτος ν' ἁρπάσῃ τὴν περιμάχητον ἐξουσίαν, οὕτω δὲ θὰ μείνωσιν αὖθις *εἰς τὰ κρύα τοῦ λουτροῦ* οἱ νῦν οὕτω γοερὰς ἐκβαλόντες φωνάς. Ἂς ἡσυχάζωσιν ἐν τούτοις, καθόσον διόλου δὲν εἶναι δύσκολον νὰ ἴδωσι τὰ πάντα ὡς ὄναρ διερχόμενα, ἀφοῦ πρὶν ἔτι λάβωσι τὴν ἐξουσίαν εἰς χεῖρας τοιαύτας ἐξεστόμισαν ἀτασθαλίας κατὰ τοῦ ἰδιώτου Δεληγεώργη, ὅστις τόσην ἔχει ἀρετὴν, ὥστε καὶ νὰ διακηρύττῃ ὅτι δὲν ἀνήκει αὐτῷ νὰ διαδεχθῇ τὸν Βούλγαρην ἀλλὰ τοῖς κ. κ. Ζαΐμῃ ἢ Κουμουνδούρῳ.

— Ἡ ἑορτὴ τῶν φώτων ἐπανηγυρίσθη καὶ κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο μετὰ τῆς συνήθους λαμπρότητος καὶ ἡ κατάδυσις τοῦ τιμίου Σταυροῦ ἐγένετο μετὰ τῆς δεούσης ἀξιοπρεπείας, μολονότι ἡ ἡμέρα ἦτο βροχερὰ καὶ οὐχὶ τόσον εὐάρεστος διὰ τὸ ὡραῖον φύλον.

— Κατὰ τὴν ἑβδομάδα ταύτην βροχὴ βαγδαία μᾶς ἐπεσκέφθη, καὶ τοῦτο τοὐλάχιστον εἶναι εὐχάριστον διὰ τὴν γεωργίαν καὶ Γεωπονίαν τῆς νήσου μας, διὰ δὲ τοὺς κατοίκους εἰς οἰωνὸς τερπνῆς ἀνοίξεως καὶ ἀξιολόγου θέρους, οὐδόλως δὲ ἀπειλεῖ ἡμᾶς κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο ἡ ἔλλειψις ποσίμων ὑδάτων, ὡς ἀποταμιευθέντων ἱκανῶν ἐν ταῖς δεξαμεναῖς.

— Ὁ προϋπολογισμὸς τοῦ ἡμετέρου Δήμου καταρτισθεὶς σπουδαῖον ἀποθεματικὸν κεφάλαιον παρουσιάζει. Δι' αὐτοῦ δὲ τοῦ ποσοῦ ἡ Δημοτικὴ ἀρχὴ ἀπεφάσισε νὰ ἀπαλλάξῃ τὸ νέον ναυπηγεῖον τῶν βαρέων τόκων οὓς καταβάλλει τοῖς μετόχοις αὐτοῦ ἅμα δὲ νὰ προβῇ καὶ εἰς τὴν ἀνέγερσιν τῶν Δημοτικῶν Καταστημάτων. Ἡμεῖς φρονοῦμεν ὅτι ἔπρεπε νὰ προτιμηθῇ τούτων ἡ κατασκευὴ τοῦ νεωρίου, ἥτις καὶ τῇ ναυτιλίᾳ λυσιτελὴς ἀποβαίνει, καὶ τοῖς ἐργάταις τοῦ ναυπηγείου ἔσεται διαρκῶς ἐπωφελὴς καὶ τῷ Δήμῳ συμφέρουσα. Ἄλλως δὲ ἡ οἰκοδομὴ τῶν Δημοσίων καὶ δημοτικῶν Καταστημάτων, ὡς ἀπαιτοῦσα χρόνον πολὺν, δύναται καὶ αὕτη νὰ ἀρχίσῃ ἀφοῦ εἶναι ἔργον ὅπερ μόλις εἰς δύο ἔτη δύναται νὰ περατωθῇ. Ἐν τούτοις ἂς γείνῃ ἀρχὴ ἑνὸς τούτων, καὶ ὅ,τι ἂν προηγηθῇ εἶναι ἀδιάφορον, ἀρκεῖ νὰ συντελέσῃ εἰς τὴν αὔξησιν τῶν προσόδων τοῦ Δήμου καὶ τὴν ὠφέλειαν τῶν κατοίκων.

— Ἡ παρ' ἡμῖν σχολὴ τῶν ἀπόρων παίδων ἐξακολουθεῖ ἀπροσκόπτως βαίνουσα πρὸς τὸν σκοπόν της. Οἱ συμπολῖται ἡμῶν ἂς μὴ λησμονῶσιν ὅτι τὸ καθίδρυμα τοῦτο πρόκειται νὰ ἐξαλείψῃ ἐκ τῆς φιλησύχου καὶ ὡραίας πόλεώς μας τοὺς ἀέργους καὶ φαυλοβίους, ἐφ' ὅσον δὲν θὰ μείνῃ οὐδεὶς ἐνταῦθα γεννηθεὶς καὶ ἀνατραφεὶς ἀγράμματος, ἀπαιδαγώγητος καὶ τέχνης ἄμοιρος. Ἐπομένως ἐκεῖνος ὅστις ἐκ παίδων διδαχθῇ τέχνην τινὰ ἢ ἐπάγγελμα ἐξ ὧν ν' ἀποζῇ τιμίως, ποτὲ δὲν θέλει καταδεχθῇ νὰ περιέλθῃ εἰς τὴν θέσιν τοῦ φαύλου καὶ νὰ ζητῇ νὰ ζῇ διὰ τῆς κλοπῆς καὶ τῆς κακουργίας, διαφθείρων πολλάκις καὶ νέους καλῶν καὶ ἐντίμων οἰκογενειῶν. Ὅταν οὕτως ἅπαντες σκεφθῶμεν, ὅτι δηλ. καὶ καθῆκον ἔχομεν νὰ σώσωμεν ἐκ τῆς ὁδοῦ τῆς ἀπωλείας τὸν πλησίον, πρὸς τούτοις δὲ καὶ συμφέρον τὸ νὰ ἐξαλείψωμεν ἐκ τῆς ἡμετέρας πόλεως πᾶν τὸ αὐτομάτως φυόμενον καὶ δυνάμενον νὰ βλάψῃ ἡμᾶς, τὰ τέκνα ἡμῶν καὶ τὴν περιουσίαν μας, τότε ἐξ ἅπαντος πειθόμεθα ὅτι πρέπει νὰ παράσχωμεν πᾶσαν ὑλικὴν καὶ ἠθικὴν συνδρομὴν εἰς τὸ ἄσυλον τοῦτο τῶν ἀτυχῶν παίδων. Φερόμεθα δι' ἐλπίδος ὅτι ὁ Δῆμος Ἑρμουπόλεως θέλει ἀναδεχθῇ οἴκοθεν τὴν δαπάνην τοῦ ἐνοικίου τοῦ καθιδρύματος τούτου καὶ τὴν τῆς ἐσωτερικῆς αὐτοῦ διακοσμήσεως διὰ τῶν καταλλήλων εἰκόνων τῆς παλαιᾶς καὶ νέας διαθήκης, καὶ διὰ πάντων τῶν ἄλλων εἰδῶν τῶν χρησίμων πρὸς τὴν διδασκαλίαν.

— Τὴν παρελθοῦσαν Δευτέραν ἐξεδικάσθησαν ἐνώπιον τῶν ἐνταῦθα Κακουργιοδικῶν οἱ Ἀθ. Κούμανης κλπ. κατηγορούμενοι ἐπὶ δολίᾳ χρεωκοπίᾳ. Ἡ δίκη διήρκεσε μέχρι τῆς πρωΐας σχεδὸν τῆς Τετάρτης, τὸ δὲ ἀποτέλεσμα ἀπέβη δι' ἅπαντας ἀθωωτικόν. Παρευρεθέντες καθ' ὅλας τὰς φάσεις, ἃς ἡ δίκη ἔλαβεν, ἠλεεινολογήσαμεν ἀληθῶς τινας τῶν μαρτύρων τῆς κατηγορίας διὰ τὴν φανατικότητα μεθ' ἧς ἐπετίθεντο καὶ αὐτῶν τῶν ἀγνώστων ἔτι αὐτοῖς κατηγορουμένων. Ἦσαν ἔνοχοι, διότι δὲν τοὺς ἐγνώριζαν! Ἰδοὺ λογικὸν συμπέρασμα! Δὲν ἐννοοῦμεν ὅτι ἔπρεπε νὰ λάβωσι τὸ μέρος των. Ἠδύναντο ὅμως ν' ἀρκεσθῶσιν εἰς τὴν ἄγνοιαν! Διατὶ πᾶς κατηγορούμενος καὶ ἔνοχος; Καθ' ἡμᾶς ὀλίγην πίστιν εἰς τὰς καταθέσεις ἐδόσαμεν τῶν ὅσων ἐνδιαφερόμενοι ἐκ τῆς δίκης, ἦλθον νὰ καταμαρτυρήσωσι τῶν κατηγορουμένων. Δὲν ἀντιλέγομεν ὅτι ἀνεπτύχθησαν καὶ περιστατικὰ ἐνοχοποιοῦντα μόνον τοὺς Ἀθ. Κούμανην μετὰ τῶν δύω ἀδελφῶν του, ἀλλὰ ταῦτα οἱ μονομερῶς καταθέσαντες μάρτυρες, οὔτε ὡς πεποιθήσεις ἔπρεπε νὰ ἐκφραζωσιν, οὔτε δι' αὐτῶν νὰ μάχωνται, διότι ἦσαν ἁπλᾶ τεκμήρια, καταστρεφόμενα ἐπὶ τῷ τυχόντι ἐναντίῳ ἰσχυρισμῷ. Μετὰ τὸν Εἰσαγγελέα, ἐξαιτησάμενον τὴν ἀθώωσιν τοῦ Α. Κουρῆ, ὁ κύριος Κ. Σαλταμπάσης, ἀνέπτυξε τὴν κατηγορίαν εὐφραδέστατα καὶ τεχνικώτατα, οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ κοινωνικῶς ἐξετάζων τὸ ἔγκλημα κατέδειξε πόσον ὀλέθριον εἶναι καὶ ὀπισθοδρομικὸν διὰ τὸ τῆς νήσου μας ἐμπόριον καὶ τὴν ναυτιλίαν. Συνεφώνησε δὲ μετὰ τοῦ Εἰσαγγελέως ὡς πρὸς τὴν ἀθωότητα τοῦ Α. Κουρῆ, ἐξαιτησάμενος καὶ τὴν τοῦ Δημ. Α. Κούμανη ἐπίσης ἀθώωσιν, διϊλίζων καὶ τὸ ἐλάχιστον τῶν τῆς ἐνοχῆς ἢ ἀμφιβολίας στοιχείων, τῶν δὲ λοιπῶν τὴν καταδίκην. Μετὰ τὸν κ. Σαλταμπάσην, ἔλαβεν τὸν λόγον ὁ κ. Α. Τόμαν πρῶτος τῶν δικηγόρων, ἐξαιτησάμενος τὴν ἀθώωσιν τοῦ Δ. Α. Κούμανη ἐπὶ τὸ συγκινητικώτερον ἀγορεύσας καὶ διὰ πραγμάτων τὴν ἀθωότητα τοῦ δυστυχοῦς γέροντος καταδείξας, ἀναφορικῶς δὲ πρὸς τὸν πελάτην του, ὑπεστήριξεν ὡς ἁπλῆν καὶ τῶν λοιπῶν τὴν χρεωκοπίαν. Μεθ' ὃ ὁ κ. Ποσειδῶν καὶ ὁ κ. Μακροτάσσος ἠτήσαντο τὴν ἀθώωσιν ἁπάντων τῶν κατηγορουμένων, ὅπερ καὶ παραδεχθέντες οἱ ἔνορκοι ἠθώωσαν ἅπαντας.

* * *

— Τὸ ὑπουργεῖον τῶν Οἰκονομικῶν δι' ἐγκυκλίου αὐτοῦ ἐγνωστοποίησε ταῖς τελωνειακαῖς ἀρχαῖς καὶ τοῖς ταμίαις τοῦ Κράτους ὅτι ἀπὸ τῆς πρώτης ἱσταμένου παύει πᾶσα ὑπὲρ τῆς ὁδοποιΐας εἰσπραξις, ἔκ τε τῶν ἐγγείων φόρων, τῶν τελωνειακῶν τελῶν, τῶν φόρων οἰκοδομῶν καὶ τῶν ἐπιτηδευμάτων.

— Χθὲς δύω μικροὶ παῖδες Λύσανδρος καὶ Μαριάνθη, τέκνα τοῦ κ. Νικολάου Χαριλάου, μετέβησαν εἰς τὸ κατάστημα τοῦ Συλλόγου «Παρνασσοῦ» μετὰ τῆς διδασκάλου των καὶ προσήνεγκον φρ. 50 ὑπὲρ τῶν ἀπόρων παίδων· ἦσαν δὲ ταῦτα τὰ δῶρα τοῦ νέου ἔτους, ἅτινα οἱ γονεῖς ἔδωκαν εἰς τὰ τόσον καλῶς ἀνατεθραμμένα αὐτὰ παιδία, ὡς ἐκ τῆς χρήσεως ἣν ἐποιήσαντο τῶν δώρων αὐτῶν καταφαίνεται.

(Στοά).

Σ. Σ. Π. Τὸ ἀξιέπαινον τοῦτο ἔργον τῶν φιλοπτώχων τέκνων τοῦ κ. Ν. Χαριλάου προβάλλομεν ὡς παράδειγμα τῇ καθ' ἡμᾶς κοινωνίᾳ.

— Ὁ κ. Πρόεδρος τοῦ ὑπουργείου τῆς 9 Φεβρουαρίου παρουσιασθεὶς εἰς τὰς ΑΑ. ΜΜ., τοὺς Βασιλεῖς, τὴν πρώτην τοῦ νέου ἔτους 1875 μετὰ τῶν λοιπῶν ὑπουργῶν ἐξέφρασεν Αὐτοῖς τὰς συγχαρητηρίους εὐχάς του, ἐχούσας οὕτω·

«Μεγαλειότατε!

«Τὸ ὑπουργικὸν συμβούλιον συγχαῖρον τὰς Ὑμ. Μεγαλειότητας ἐπὶ τῇ ἑορτῇ τῆς πρώτης τοῦ ἔτους, εὔχεται ὅπως

»ἡ θεία πρόνοια διαφυλάττει Αὐτὰς καὶ τὴν σεπτὴν αὐτῶν »οἰκογένειαν ὑπὸ τὴν κραταιὰν σκέπην Της ἐπὶ ἔτη πάμ»πολλα καὶ εὐδαίμονα, ἐπ' ἀγαθῷ τοῦ ἔθνους, ὅπερ εἰς τὴν »δυναστείαν τῆς Ὑμ. Μεγαλειότητος, Βασιλεῦ, μετὰ πάσης »προσδοκίας ἀτενίζει.

«Τὸ φιλόνομον καὶ ἀφοσιωμένον εἰς τὸ καθεστὼς ἑλληνι»κὸν ἔθνος πέποιθεν εἰς τὴν πατριωτικὴν μέριμναν τῆς Ὑμ. »Μεγαλειότητος, περὶ τῆς λειτουργίας τῶν συνταγματικῶν »θεσμῶν πρὸς ἐπίτευξιν τῆς εὐημερίας καὶ τῶν πόθων αὐτοῦ.»

Ἡ δὲ Α. Μ. ὁ Βασιλεὺς ἀντεφώνησε τάδε·

«Σᾶς εὐχαριστοῦμεν, κύριοι, ἐγώ τε καὶ ἡ Βασίλισσα διὰ »τὰς ὡραίας εὐχάς σας. Παρακαλῶ δὲ τὸν Ὕψιστον νὰ ἐ»πιδαψιλεύσῃ εἰς τὸν προσφιλῆ μοι ἑλληνικὸν λαὸν πάντα »τὰ ἠθικὰ καὶ ὑλικὰ ἀγαθά, καὶ ποδηγετήσῃ τὴν φίλην Πα»τρίδα εἰς τὴν εὐημερίαν καὶ δόξαν.»

— Ζῶμεν ἐν μέσῳ μυρίων ἀμφιβολιῶν, ἀβεβαιοτήτων καὶ ἀνησυχιῶν, ὥστε δὲν εἶναι εὔκολον νὰ εὕρῃ τις διέξοδον εἰς ἀσφαλεῖς σκέψεις. Μετὰ τὸ θρασὺ τόλμημα τῆς 30 Νοεμβρίου καὶ μετὰ τὴν δικαίαν ἀποχώρησιν τῆς ἀντιπολιτεύσεως ἐκ τοῦ Βουλευτηρίου, οὐδεμία βάσις στερεὰ ἐτέθη μέχρι τοῦδε εἰς τὰς ἐνεργείας τῆς Κυβερνήσεως· ὑπεβλήθη τῷ Βασιλεῖ ὁ προϋπολογισμὸς τοῦ 1874 πρὸς ἔγκρισιν, ἀλλ' ἡ Α. Μ. δὲν ὑπέγραψεν αὐτὸν, πληροφορηθεῖσα θετικῶς ὅτι πλαστῶς ὑπὸ πλαστῆς πλειονοψηφίας τῆς Βουλῆς ἐψηφίσθη. Ἡ πρᾶξις αὕτη τοῦ Βασιλέως Γεωργίου ἐπεδοκιμάσθη παρ' ὅλου τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ. Ὑπεβλήθησαν τῷ Βασιλεῖ διατάγματα περὶ προβιβασμῶν στρατιωτικῶν καὶ διορισμῶν διαφόρων ἄλλων πολιτικῶν ὑπαλλήλων ἀναγομένων εἰς τὴν χρῆσιν τοῦ 1875. Ἀλλ' ἡ Α. Μ. καλῶς ποιοῦσα καὶ συνταγματικῶς βαδίζουσα δὲν ὑπέγραψεν αὐτὰ, μὴ ἐγκριθεισῶν εἰσέτι τῶν δαπανῶν ὑπὸ τῆς Βουλῆς. Αὐτὴ εἶναι σήμερον ἡ θέσις τῶν πραγμάτων. Ὁποῖον δήποτε συμπέρασμα, ἀναγνῶστα, δύνασαι ἤδη νὰ ἐξαγάγῃς ἐξ αὐτῶν.

Τὸ καθ' ἡμᾶς συμπεραίνομεν ὅτι ἡ πρὸς τὸ ὑπουργεῖον ἐμπιστοσύνη τῆς Α. Μ. δὲν εἶναι ἑδραία, σκέψις δὲ γίνεται περὶ δικαίας καὶ ὠφελίμου τῇ πατρίδι λύσεως τοῦ ὑφισταμένου πολιτικοῦ ζητήματος. Μέχρι τῆς 20 ἰανουαρίου κάτι τι θὰ γείνῃ.

— Δι' ὅλης τῆς ἐκκλησιαστικῆς μεγαλοπρεπείας χθὲς περὶ τὴν 10 ὥραν π. μ. ἐψάλη ὑπὸ τοῦ ἁγίου Κισάμου καὶ ἄλλων ἱερέων ἐν τῇ ὑπὸ τὸν Λυκαβητὸν δεξαμενῇ ὁ μέγας ἁγιασμὸς, μεθ' ὃ ἐρρίφθη ὁ Σταυρὸς εἰς τὸ ὕδωρ ψαλλομένου τοῦ «ἐν Ἰορδάνῃ βαπτιζομένου Σου, Κύριε κλπ.»

— Πληροφορούμεθα ὅτι ἡ ἑλληνικὴ κυβέρνησις ἐζήτησε νὰ προκαλέσῃ παρὰ τῆς Ἰταλικῆς κυβερνήσεως τὴν ἀνάκλησιν τοῦ προξένου τῆς Ἰταλίας κ. Ἰω. Γαλλιάν, ἕνεκα τῆς γνωστῆς μονομαχίας μετὰ τοῦ πρέσβεως τῆς Ῥωσσίας. Ὑποθέτομεν ὅτι ἰδιαίτεροι λόγοι δὲν ἀπέτρεψαν τὴν ἑλλ. κυβέρνησιν τοῦ νὰ κάμῃ τὰ αὐτὰ διαβήματα ταὐτοχρόνως καὶ παρὰ τῇ Αὐλῇ τῆς Πετρουπόλεως πρὸς ἀνάκλησιν τοῦ κ. Σαβούρωφ, πρὸς ὃν ἡ κοινωνία ἀπέδωκεν ὅλον τὸ ἄδικον ἐπὶ τῆς προκειμένης ὑποθέσεως.

— Ὁ τοῦ ἀτμοκινήτου τῆς «Παράλου» κυβερνήτης κ. Κουτσοῦκος, λέγει ἡ «Παλλιγγενεσία», προσήνεγκε προχθὲς γεῦμα εἰς τὸν ὑπουργὸν τῶν ναυτικῶν καὶ τὴν οἰκογένειάν του. Ἀπὸ πρωΐας τὸ πλοῖον ἦτο σημαιοστόλιστον, οἱ δὲ βλέποντες ἐνόμιζον, ὅτι εἶναι ἑορτή τις ἢ ὁ βασιλεὺς κατέβη. Τὴν ἑσπέραν βεγγαλικὰ φῶτα καὶ φωταψία ὅτε ὁ ὑπουργὸς ἐξῆλθε. Πολλοὶ ἦσαν εἰς τὸ παράλιον συνηγμένοι νομίζοντες ὅτι ὁ βασιλεὺς ἐξέρχεται, διότι εἰς μόνον αὐτὸν τοιαῦται ἀπονέμονται τιμαί. Ὅτε δὲ εἶδον τὸν κ. Τριγγέταν ἀνεχώρησαν πολυειδῶς τὰ γενόμενα σχολιάζοντες. (Αὐγή.)

— Κατὰ τὴν «Στοὰν» κυρίαι τινὲς ἐκ τῶν πρώτων οἰκογενειῶν τῶν Ἀθηνῶν προσήνεγκον εἰς τὰ τέκνα των ὡς δῶρον πολύτιμον τῆς πρώτης τοῦ ἔτους τὴν εἰκόνα τοῦ μακαρίτου βασιλέως Ὄθωνος. Κατ' αὐτὰς δὲ ἐπωλεῖτο ἐν τῇ ἀγορᾷ ἡ εἰκὼν τοῦ ἀνεψιοῦ τοῦ Ὄθωνος, Λουδοβίκου, φέρουσα κάτωθι τὰ ἑξῆς· «*Λουδοβίκος πρίγκηψ τῆς Βαυαρίας καὶ διάδοχος τοῦ Ἑλληνικοῦ θρόνου.*» (Παλιγγενεσία.)

— Ἐκ τῆς «Κλειοῦς» ἐρανιζόμεθα τὰ ἑπόμενα. Ὅτι ἡ Γερμανικὴ Βουλὴ ἐν δευτέρᾳ ἀναγνώσει ἐκύρωσε διὰ ψήφων 176 ἐναντίον 104 τὸν δρακόντειον νόμον τῆς «*καθολικῆς ἀπάντων τῶν στρατευσίμων ἐξοπλίσεως.*» Δεύτερον νομοσχέδιον προκείμενον εἰς συζήτησιν εἶναι τὸ περὶ *ἀναγκαστικοῦ πολιτικοῦ γάμου*, ἤτοι ὅτι ἕκαστος Γερμανὸς ὀφείλει νὰ νυμφεύηται τὴν μεμνηστευμένην αὐτῷ γυναῖκα ἐνώπιον τῆς πολιτικῆς ἀρχῆς, καὶ ἐὰν θέλῃ νὰ ζητῇ ἔπειτα καὶ τὴν εὐλογίαν τοῦ ἱερέως. Τοῦτο εἶναι ἓν σφοδρὸν κτύπημα κατὰ τῆς παντοδυναμίας τῶν κληρικῶν.

ΜΑΔΡΙΤΗ, 2/14. — Διὰ β. διατάγματος αἴρεται ἡ ὑπὸ τῆς πρώην Κυβερνήσεως διαταχθεῖσα κατάσχεσις τῆς περιουσίας τῶν Καρλιστῶν.

ΑΥΤΟΘΕΝ, 3/15. — Σήμερον ἐγένετο ἡ εἰς τὴν πρωτεύουσαν πανηγυρικὴ εἴσοδος τοῦ Βασιλέως Ἀλφόνσου.

Θυμὸς Ἄραβος.

Δραματικὸν καὶ πρωτάκουστον κακούργημα ἐπισυνέβη κατ' αὐτὰς εἰς Χορὸς Κιοῖ χωρίον, μικρὸν ἀπὸ τῆς Μαγνησίας ἀπέχον.

Ἡ σύζυγος ὑπαλλήλου τινὸς τοῦ σιδηροδρόμου μεταβᾶσα εἰς προσκύνησιν τοῦ ἐκεῖσε ναοῦ τῆς ἁγίας Ἀναστασίας παρηκολουθεῖτο ὑπό τινος φίλης της, ὅτε Ἄραψ τις ὡπλισμένος μέχρις ὀδόντων διῆλθε πρὸ αὐτῶν. Ἡ σύζυγος τοῦ ὑπαλλήλου χαριεντιζομένη παρετήρησεν ἑλληνιστὶ τῇ φίλῃ της, ὅτι τὰ χείλη τοῦ Ἄραβος ἦσαν καλὰ διὰ πατσᾶ· κατὰ δυστυχίαν της ὁ Ἄραψ ἠννόει τὴν Ἑλληνικὴν, καὶ ἀκούσας τὸ σκῶμμα, ὠχρίασεν ὑπὸ θυμοῦ, ὃν ἀπέκρυψε, βυσσοδομῶν στυγερὰν καὶ φρικώδη ἀπόφασιν.

Παρακολουθήσας οὗτος τὴν σκώψασαν αὐτὸν, εἰσῆλθεν ἐν τῷ προσκειμένῳ τῷ οἴκῳ της κήπῳ, ὅπου καὶ παρέμεινε, παραμονεύων τὴν νύκτα, ἵνα θέσῃ εἰς πρᾶξιν τὸ ἀποτρόπαιόν του σχέδιον.

Ἐπ' ἀρκετὴν ὥραν παρέμεινεν ἐκεῖ παραμονεύων, ὅταν δὲ ἡ νὺξ, περικαλύψασα διὰ τοῦ μέλανος αὐτῆς μανδύου τὸν ὁρίζοντα, ἐφυγάδευσεν ἐκ τῶν ὁδῶν τοῦ χωρίου τοὺς ὀλίγους διαβάτας, ὁ Ἄραψ ἐξῆλθε τῆς κρύπτης του καὶ χωρίσας εὐθὺς πρὸς τὴν οἰκίαν, ἤνοιξε τὴν θύραν αὐτῆς καὶ εἰσελθὼν κατέλαβε τὴν σκώψασαν αὐτόν.

Ἡ δυστυχὴς ἔντρομος προσητένισεν αὐτὸν, χωρὶς ὅμως νὰ ὑποπτεύσῃ καὶ τὸ μέγεθος τῆς συμφορᾶς τῆς ἀπειλούσης αὐτήν.

Ὁ Ἄραψ προσηλώσας ἐπ' αὐτῆς τὸ στυγνὸν βλέμμα του, τὴν προσεκάλεσε νὰ θέσῃ ἐν τῇ ἑστίᾳ τὴν χύτραν, ὅπως ἑτοιμάσῃ τὸν πατσᾶν, ἀφοῦ τῆς ἔφερε πρὸς τοῦτο τὰ χείλη του.

Περίτρομος αὕτη ἐξῆλθε τοῦ θαλάμου πρὸς ἀναζήτησιν δῆθεν τῆς χύτρας καὶ δραμοῦσα ἐκρύβη ἐν τῷ ὑπογείῳ, τὴν θύραν τοῦ ὁποίου, ὡς ἠδυνήθη, ὠχύρωσεν.

Ἐν τούτοις ὁ μυσαρὸς κακοῦργος λαβὼν τὸ παιδίον τῆς δυστυχοῦς ἐκείνης γυναικὸς, κατεκρεούργησεν αὐτὸ οἰκτρῶς, λαβὼν δ' ἀνὰ χεῖρας τὰ αἱματόφυρτα τοῦ παιδὸς μέλη προσεκάλει τὴν μητέρα του νὰ φέρῃ τὴν χύτραν ὅπως βράσει τὸν πατσᾶν.

Ὁ ἀπαίσιος γέλως τοῦ κακούργου ἐπάγωσε τὸ αἷμα ἐν ταῖς φλεψὶ τῆς δυστυχοῦς γυναικὸς, ἥτις μ' ὅλα ταῦτα, ἀνιχνεύσασα ἐν τῷ ὑπογείῳ, εὗρε σκεπάρνην τινα, ἣν ἥρπασεν ὡς ἀμυντήριον ὅπλον.

Ὁ κακοῦργος βλέπων τὴν μητέρα βραδύνουσαν νὴ ἔλθῃ, ἔλαβε τὴν αἱματόφυρτον τοῦ παιδὸς κεφαλὴν καὶ τοὺς ἀποκοπέντας πόδας του καὶ διηυθύνθη πρὸς τὸ ὑπόγειον.

Εἰς ἰσχυρὸν αὐτοῦ λάκτισμα ἡ θύρα τοῦ ὑπογείου ὑπεχώρησε καὶ ὁ κακοῦργος ἐνέβαλε τὴν κεφαλήν του, ἀναζητῶν τὸ θῦμά του.

Πρὸ τοῦ ἐσχάτου κινδύνου ἡ εἰς ἀπέλπιδα θέσιν περιαχθεῖσα γυνὴ, κατήγαγεν αὐτῷ διὰ τῆς σκεπάρνης ἰσχυρὸν κατὰ τῆς κεφαλῆς του κτύπημα· ἡ σκεπάρνη διέσχισε τὸ κρανίον του καὶ ὁ κακοῦργος ἐκυλίσθη εἰς τοὺς πόδας της, κρατῶν εἰς τὰς σπασμωδικῶς συσταλείσας χεῖράς του τὴν ἀποκοπεῖσαν κεφαλὴν τοῦ δυστυχοῦς νηπίου.

Εἰς τὰς φωνὰς τῆς γυναικὸς σπεύσαντες τότε οἱ γείτονες παρέστησαν θεαταὶ ἀποτροπαίου θεάματος· ὁ Ἄραψ ἔκειτο νεκρὸς ἐκτάδην, κολυμβῶν εἰς τὸ αἷμά του καὶ κρατῶν τὴν ὠχρὰν κεφαλὴν τοῦ θύματος τῆς αἱμοχαροῦς μανίας του.

—

Κοῦμις ἢ Γαλακτόζομον.

Τοιοῦτο φέρει ὄνομα ἀντιφθισικόν τι φάρμακον, ὅπερ ἐσχάτως ἔλαβεν ἱκανὴν διάδοσιν καὶ ὅπερ ἔχει ἀρκετὰ περίεργον ἱστορίαν. Ἡ καταγωγή του εἶναι ταταρική. Παρὰ τῷ βαρβάρῳ τούτῳ λαῷ πρὸ αἰώνων ἤδη, ἐλλείψει ἄλλων πνευματωδῶν ποτῶν πρὸς ἔκκαυσιν τῆς φαντασίας των, μετεχειρίζοντο ἵππειον γάλα ἐν καταστάσει ζυμώσεως καὶ ὅπερ ἔχει ἰδιότητας μεθυστικὰς, λαμβανόμενον εἰς δόσεις μεγάλας. Εἰς τὸ ποτὸν τοῦτο, ἕνεκα τῆς ταραξιμυάλου βέβαια ποιότητος αὐτοῦ, ἀπέδωκαν οἱ Τάταροι σχεδὸν θρησκευτικὸν σεβασμὸν καὶ κατὰ τὴν παρασκευὴν αὐτοῦ ἐλάμβανε χώραν ὅλη θρησκευτικὴ τελετή. Κατὰ τὴν ὑπὸ τῶν Ῥώσσων κατατρόπωσιν τῶν Τατάρων, ῥῶσσοι ἰατροὶ παρετήρησαν ὅτι οἱ ποιοῦντες χρῆσιν τοῦ *Κοῦμις* οὐδέποτε προσεβάλλοντο ἐκ νοσημάτων τῶν ἀναπνευστικῶν ὀργάνων, καὶ ἰδίως τῆς φθίσεως, οἱ δὲ τυχὸν ἀκροσφαλῆ ἔχοντες, καθόσον ἀφορᾷ τὰ ὄργανα ταῦτα, τὴν ὑγείαν, ἐθεραπεύοντο ἐκ τοῦ ποτοῦ τούτου. Μελετηθεισῶν τῶν ἰδιοτήτων τοῦ Κοῦμις, ἔλαβεν ἐπιστημονικὴν ἀξίαν, πολλὰ δὲ θεραπευτικὰ συστήματα ἐν Βερολίνῳ Βιέννῃ καὶ Πετρουπόλει συνέστησαν, ἐν οἷς ἐπιδιώκεται ἡ διὰ τοῦ μέσου τούτου θεραπεία τῆς φθίσεως. Ἐλλείψει δὲ ἱππείου γάλακτος οἱ φαρμακοποιοὶ τῶν πόλεων αὐτῶν ἔκαμαν μὲ τὰς αὐτὰς ἰδιότητας σκευασίαν ἐκ βοείου. Ἐσχάτως καὶ ἐν Κων/πόλει ὁ ὁμογενὴς φαρμακοποιὸς κ. Λεφάκης (ἐν Γιουκσὲκ Καλδιρὶμ.) ἐπειράθη τὴν κατασκευὴν αὐτοῦ καὶ ἐπέτυχεν, ὡς λέγεται, πληρέστατα. Ἔκθεσιν τῆς κατασκευῆς μετὰ φιάλης *Κοῦμις* ἀπέστειλεν εἰς τὴν ἰατρικὴν σχολὴν, ἀναμένων τὴν γνωμοδότησιν αὐτῆς. (Στοά).

ΣΧΟΛΗ ΑΠΟΡΩΝ ΠΑΙΔΩΝ.

Συνδρομητῶν δελτίον Λον.

Δημ. Βαφιαδάκης δρ. 600, Παῦλος Τσόλας δρ. 500, Θεόδωρος Καλουτᾶς δρ. 300, Κωνσταντῖνος Σαλταμπάσης δρ. 100, C. Challet πρόξενος Γαλλίας φρ. 100, Γ. Βίννεῦ πρόξενος Ἀγγλίας δρ. 100, Μ. Ἀξελὸς πρόξενος Τουρκίας φρ. 100, Γ. Δουπνίσκης πρόξενος Ῥωσσίας δρ. 50, Σταμάτιος Κ. Πρῶϊος δρ. 200, Σταμάτιος Ι. Πρῶϊος δρ. 175, Τιμολέων Ἀμπελᾶς (χρ. καὶ βιβλ.) δρ. 500, Ἀριστ. Χρυσοβελώνης δρ. 58, Σπυρίδων Βουτσινᾶς δρ. 50, Λεωνίδας Κουτσοδόντης δρ. 100, Ὑπατία Μ. Γαλάτη ἅπαξ δρ. 200, ἡ αὐτὴ ἐτησίως δρ. 150, Κορνηλία Κοπκίλη δρ. 20, Παντιᾶς Καράλης δρ. 26·50, Ἰω. Χωρέμης (ἐν Ἀλεξανδρείᾳ) δρ. 100.

(Ἐκ τοῦ γραφείου τῆς Κοσμητείας.)

ΑΓΓΕΛΙΑ.

Πρὸς τοὺς ἀπανταχοῦ κυρίους Μετόχους τῆς Τραπέζης ἡ «Πανδώρα.»

Κατὰ βούλησιν πολλῶν μετόχων τῆς ἡμετέρας Τραπέζης συγκροτηθήσεται ἐν Σύρῳ τὴν 19 Ἰανουαρίου τοῦ ἐπιόντος ἔτους 1875 ἡμέραν Κυριακὴν ἔκτακτος γενικὴ συνέλευσις. Ἀπαρτίας δὲ μὴ γενομένης κατὰ τὸν Κανονισμὸν συγκροτηθείσεται ἡ ῥηθεῖσα συνέλευσις τὴν 26 τοῦ αὐτοῦ μηνός. Τὰ πληρεξούσια δίδονται ἐν Ἀθήναις μὲν παρὰ τοῦ κ. Πέτρου Πιερώνη ὡρολογοποιοῦ, ἐν Σύρῳ δὲ παρὰ τοῦ κ. Στυλιανοῦ Βάλληνδα δικηγόρου, ἐν Πάτραις δὲ παρὰ τοῦ κ. Ἰωάννου Κυριακοῦ γραμματέως Ταμείου. Ἐν Σμύρνῃ δὲ παρὰ τοῦ κ. Ἀντωνίου Α. Ἀρεάλη ἐμπόρου.

Ἐν Σπέτσαις τὴν 5 Δεκεμβρίου 1874.

Ὁ Διευθυντὴς τοῦ Ὑποκαταστήματος Σπετσῶν
ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ Γ. ΓΚΟΥΜΑΣ.

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΕΙΣ.

ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΗ ΕΤΑΙΡΙΑ
Ο ΚΕΔΙΒΗΣ.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑ 24/5 Ἰανουαρίου 1875.

Ἡ κατὰ τὴν 3/15 Δεκεμβρίου Π. Ε. συγκροτηθεῖσα Γενικὴ τῶν Μετόχων Συνέλευσις τῆς Ἀσφαλιστικῆς Ἑταιρίας ὁ «Κεδίβης» ὁμοφώνου ἀποφάσεώς της ἐκήρυξε τὴν ἑταιρίαν ταύτην ὑπὸ διάλυσιν τὴν δὲ ἀπόφασίν της ταύτην παρεδέχθησαν καὶ ἅπαντες οἱ μὴ παρόντες κατὰ τὴν Γενικὴν Συνέλευσιν Μέτοχοι. Κατὰ συνέπειαν ἡ ἑταιρία ἔπαυσε τὰς ἐργασίας της ἐνταῦθα, καθὼς καὶ ἐν Σύρῳ καὶ Λίβερπουλ.

Ἡ ἐκκαθάρισις ἀνετέθη εἰς τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τῆς ἑταιρίας, τὸ ὁποῖον θέλει ἐνεργήσει αὐτὴν διὰ τοῦ ἐν ἐνεργείᾳ προσωπικοῦ αὐτῆς. Ὁ μέχρι τοῦδε Διευθυντὴς τῆς ἑταιρίας καὶ ὁ Γραμματεὺς θέλουν ὑπογράφει ἐξ ὀνόματος τῆς ὑπὸ διάλυσιν ἑταιρίας.

Ὁ Πρόεδρος τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου
Κ. Γ. ΖΕΡΒΟΥΔΑΚΗΣ.

Ὁ δημοδιδάσκαλος κ. Γ. Ι. Κουκουλᾶς ἐξέδοτο τοὺς τέσσαρας πίνακας ἀναγνώσεως τῆς Α'. Κλάσεως τοῦ κεφαλαιώδους καὶ μικροῦ ἀλφαβήτου, ἕκαστος τῶν ὁποίων περιέχει ἐξ στοιχεῖα ἐν πλαισίοις, ἐν οἷς περιλαμβάνεται καὶ ἡ κατάλληλος πρὸς κατάληψιν τοῦ στοιχείου εἰκών. Τὸ ἔργον τοῦτο τοῦ κ. Κουκουλᾶ, περιβεβλημένον διὰ τῆς ἐγκρίσεως τῆς Κυβερνήσεως, εἶναι παντὸς ἐπαίνου ἀνώτερον, καθόσον διὰ τῶν πινάκων τούτων εὐκολώτατα καὶ ἐν παιδιᾶς τρόπῳ δύναται νὰ μάθῃ τὸ ἀλφάβητον καὶ τὸ μικρότατον τὸν νηπίων. Συνιστῶντες τοὺς πίνακας τούτους τοῖς κ. Δημοδιδασκάλοις καὶ ταῖς οἰκογενείαις, ὅσαι μικρὰ παιδία ἔχουσαι θέλουσι νὰ παράσχωσιν εἰς αὐτὰ τερπνήν τινα καὶ χρήσιμον ἅμα παιδιὰν, πεποίθαμεν ὅτι θέλουσι προμηθευθῇ τούτους, τιμωμένους ἀντὶ λεπτῶν 60 καὶ πωλουμένους παρὰ τῶν καθ' ἡμᾶς κ. βιβλιοπωλῶν καὶ αὐτοῦ τοῦ ἐκδότου.

Ὁ κ. Ἰωάννης Τριανταφυλλάκος ἐσύστησεν εἰς τὸ παραθαλάσιον ἴδιον κατάστημα κηροπωλείου καὶ καπνοπωλείου, ἐν ᾧ εὑρίσκουσιν οἱ προσερχόμενοι καὶ λαμπάδας καλὰς καὶ καπνοὺς διαφόρων ποιοτήτων εἰς τιμὰς μετριωτάτας. Οἱ ἔχοντες χρείαν τῶν εἰδῶν τούτων δύνανται νὰ προσέρχωνται εἰς αὐτὸν καὶ θὰ μένωσι λίαν εὐχαριστημένοι.

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ «ΕΡΜΟΥΠΟΛΙΣ» ΑΔΕΛΦΩΝ ΦΡΕΡΗ. *Κείμενον παρὰ τῇ εἰσόδῳ τῆς Ἐκκλησίας τῶν Καθολικῶν, καὶ τῷ Δημαρχείῳ.*